

Proletari din toate țările, uniți-o!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 26 (123)
Anul VI
28 sept. 1957
Tema de luptă
cîntec de vîlaj.
Fotoreportaj
de A. LOVINESCU
pag. 2-3

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

LUPA CIVILIZATIEI DE VATA

↑ Între lt. maj. Iordana Ioan și sergenții Tătaru Gheorghe și Deculescu Vasile s-a legat o strinsă prietenie. Împreună își aleg noi cărți pentru citit...
...și împreună execută unul din momentele temei de luptă.

← Se numește soldat Comanici Nicolae și e glumețul companiei...
Dar pentru seriozitatea cu care muncește în timpul temei poate fi dat exemplu.

Strategie combinată: la masa de șah, atac...
...și pe timpul de instrucție, contraatac.

Ura! — un îndemn la atac...
...și un altele de luptă pentru viață, pentru pace.

Istorie

de Nicolae TĂUTU

*De largul Mureș unde treceau prin foc pandurii,
În vadu-n care rana, din umăr, mi-am spălat,
Pluteau bronzate zale din inima pădurii,
Armure lungi de frunze prin valul înpumut!*

*În curgerea lor lină păreau că-s batalioane
—Cum se-ndreptau atunci spre Oarba, la asalt—
Zăream iar pistolarii trecând printre bulboane
Sau opintind la brandturi pe mal abrupt și-nalt.*

*Și căutam în undă pe cei ce odinioară,
Pe-afți ce-n fundul apei cu toamna au rămas,
Unul mi-a dat o pâine, un altul o țigară,
Al treilea prietrea i din cel din urmă ceas!*

*Cerneam bătrina matcă, în suflet să-mi rămână
Relicve de-atuncea, ca aurul de soi,
Și sculptorul prund l-am înălțat în mină,
De a luminat cîmpia departe — pînă-n noil*

*Azi apele-înpumate îmi par că-s oseminte,
Șfioasă, dimineața le-acoperă ușor,
Iar soarele se-nclină plecînd fruntea-l fierbinte
Să le sărute urma subțire ca un nor!*

*Cînd, după mars, ostașii beau apa argintie,
Întîși pe locul unde pârîșii au căzut,
Par Feti-Frumoși sorbind din apa veșnic vie
Iar Mureșul pocășul etern și ne-nceput!*

↑ Două bilete pentru ora 5...
Un film bun e binevenit...

...după orele de încordare din timpul exercițiului de atac.

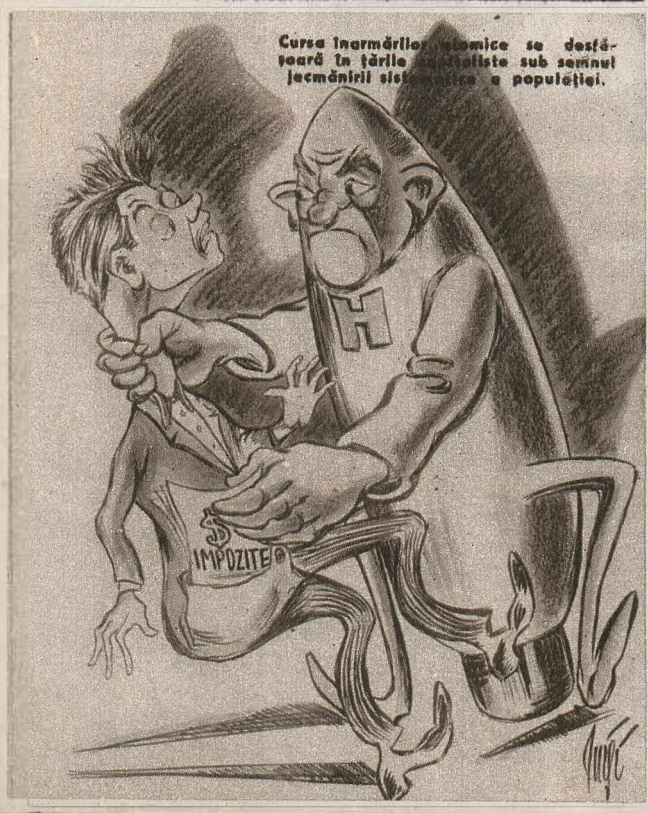
Eminentul veteran al mișcării muncitorești franceze și internaționale Marcel Cachin a fost distins cu Ordinul Lenin pentru neobosită și îndelungată sa activitate pusă în slujba prieteniei franco-sovietice. În fotografie: Marcel Cachin și soția sa, la redacția „L'Humanité”

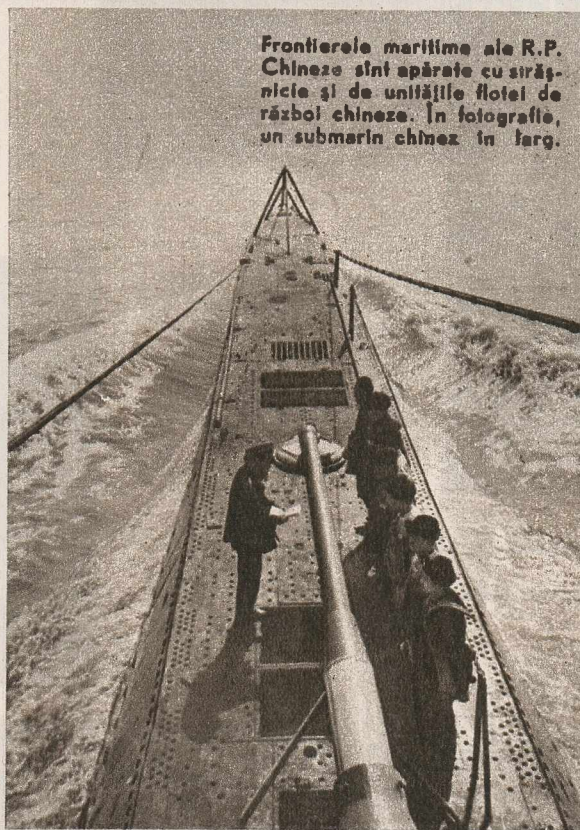
La sediul din New York al Organizației Națiunilor Unite se desfășoară de două săptămâni dezbaterile celei de a 12-a sesiuni a Adunării Generale O.N.U. În fotografie, un aspect de la ședința de deschidere a sesiunii

O delegație comercială sovietică a sosit la Tokio pentru negocierea unui acord comercial

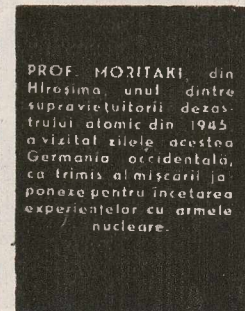
Cursa înarmărilor atomice se desfășoară în țările capitaliste sub semnul înecării sistematice a populației.

Frontierele maritime ale R.P. Chineze sînt apărate cu stră-nicie și de unitățile flotei de război chineze. În fotografie, un submarin chinez în larg.

D. BITAR, ministru de Externe al Siriei, a demascat în cadrul unei conferințe de presă campania dușmănoasă dusă împotriva țării sale de puterile imperialiste, în cap cu S.U.A. „Doctrina Eisenhower — a spus BITAR — nu a putut abate Siria de pe calea ei Independentă”.

PROF. MORITAKI, din Hiroșima, unul dintre supraviețuitorii dezastrelor atomice din 1945 a vizitat zilele acestea Germania occidentală, ca trimis al mișcării japoneze pentru încetarea experimentelor cu armele nucleare.

ARMSTRONG, vestitul solist de jazz american care a împlinit deunăzi vârsta de 50 de ani, a fost invitat să cântare certaze în U.R.S.S. De parlamentul de Stat al S.U.A. i-a refuzat însă viza respectivă.

20 de vase pescirești au luat parte la o demonstrație navală de protest împotriva faptului că manevrele de război N.A.T.O. prejudiciază pescuitul în regiunea Knechtsand (coasta de nord a R.F. Germanie). În fotografie, mulțimea, pe țărni, își manifestă asol daritatea cu pescarii.

Acum 40 de ani

BATALIONUL REVOLUȚIONAR ROMÂN DE LA ODESA

Mă aflu în camera de consultații a Arhivei Institutului de Istorie a Partidului. În fața mea, pe masă, se află mape cu documente — îndeosebi manifeste, ziare și fotografii — care înfățișează episoade din involburarea oceanică a neuitatului an 1917.

Fotografiile îmi oferă prilejul să întlnesc chipurile unora dintre cei peste o mie de fii ai poporului nostru ce s-au înrolat voluntar, în ianuarie 1918, în Batalionul revoluționar român de la Odesa.

Neasemuit de frumoase, de tari, au fost zilele acelei ierni pentru românii aflați în Odesa revoluționară. Licărul ochilor avea tăria torței aprinse ce spintecă bezne, dar și dorul de cei de acasă, înlănțuiți încă de o stăpânire nevrednică și ticăloasă.

Spiritul de revoltă și de acțiune ce sălășluia în inimile năpăstuiților români aflați în prerie și-a găsit descătușarea în Odesa sovietică.

La mitinguri și manifestații, în paginile gazetei „Lupta”, în manifeste, întrebările care sfredeleau și chinuiau inima și conștiința oamenilor aflau răspuns: „Conducerea țării trebuie luată din mâna dușmanilor poporului... La arme!... Veniți cu toții în primul Batalion revoluționar român... Soldați, muncitori și țărani! Adunați-vă cu toții în jurul steagului roșu al libertății, dreptății și frăției dintre popoare... Voi sînteți făuritorii României de mâine, libere și democratice. Veniți la lupta cea mare, la lupta cea dreaptă, pentru doborîrea regelui și oligarhiei romîne... Trăiască revoluția!”

În localul unui liceu din strada Prohorovskaia, aflată în cartierul Moldovanka, înspre gara de mărfuri a Odesei, cartier cu tradiții revoluționare, acolo a început, spre mijlocul lui ianuarie 1918, organizarea Batalionului revoluționar român. Zi de zi veneau, manifestînd pe străzile și bulevardele marelui oraș, grupuri de voluntari care cereau să fie înscrși

în această formație militară revoluționară a proletariatului român — înția în istoria poporului nostru. Pînă către sfîrșitul lunii, batalionul — batalion de infanterie — se afla, în bună parte, bine echipat și în mare măsură înarmat. Chiar și în această fază a organizării batalionul a început să participe la acțiuni coordonate de comandamentul Gărzilor Roșii din Odesa, printre care și aceea de lichidare a atacurilor contrarevoluționare ale bandelor naționaliste ucrainene ale lui Skoropadski.

Cleștele intervenției străine își îndrepta ghiara împotriva Odesei sovietice: dinspre Bender (Tighina) — trupele lui Ferdinand, Brătianu et Comp.; dinspre Jmerinka — puhoiul armatelor austro-germane.

La Bender un detașament al batalionului a intrat în luptă alături de unitățile Armatei Roșii. Susținute de tirul artileriei unui tren blindat, unitățile revoluționare au trecut podul de peste Nistru și, dînd peste cap rezistența trupelor cotoptoare, au izbutit să elibereze orașul.

Aproape simultan cu această luptă grea — dușmanul era numericeste cu mult superior — un alt detașament al batalionului, cot la cot cu unitățile Armatei Roșii, a luptat eroid la Slobodka, punînd stavila de foc înaintării armatelor austro-germane.

Plin de învățăminte — învățăminte deosebit de dureroase pentru voluntarii batalionului — a fost noua ticăloșie a burghezo-moșierimii din țara noastră: guvernul de la Iași (antantofil), în înțelegere cu guvernul de la București (germanofil), a lăsat drum liber armatelor germano-austriace să treacă peste teritoriul României (Galați-Reni) pentru a invada teritoriul Statului Sovietic, pentru a strangula cît mai repede Odesa sovietică. Din cauza acestei ticăloșii Odesa trebuia evacuată.

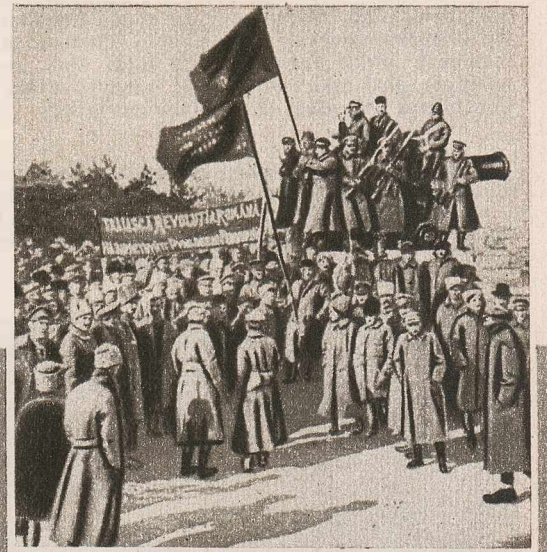
Înainte de a se imbarca pe vaporul „Dacia”,

care se îndrepta spre Feodosia, voluntarii batalionului au străbătut, în frunte cu fanfara lor, sub flamuri roșii flînde, largile bulevarde ale orașului. De data asta însă manifestația lor era lipsită de exuberanța obișnuită. În acordurile fanfarei răzbătea tristețea doinei. Voluntarii păseau într-o cadență încetinită. Între oțelele a sute de baionete, încadrate în flamuri roșii de care atirnau panglici de zăbranic negru, umerii voluntarilor batalionului purtau zeci de sicrie. În sunetele marșului funebru revoluționar, batalionul român de la Odesa mărșăluia spre parcul din preajma gării centrale a Odesei, spre a încredința pămîntului pe eroii săi căzuți în aprigile lupte de la Bender și Slobodka...

Clocotul salvelor trase peste proaspetele moriminte se ridica asemenea unui ecou al viitoarelor lupte de pe fronturile de apărare ale întiului stat socialist, ecoul luptelor grele pe care voluntarii batalionului le vor purta în rîndurile Armatei Roșii, dovedind astfel simțămintele adevăratului lor patriotism și atașamentul la frontul internaționalismului proletar.

Iosif H. ANDRONIC

Batalionul revoluționar român întrunit la un miting, pe chelul mării, la Odesa.

O coloană de ostași roșii din Batalionul revoluționar român, cu pancarta „Trăiască revoluția romînă”, în marș pe o stradă din Odesa.

Iată-mă-s, tovarășe secretar de redacție!... Reportajul?... Gata și el. Dar nu l-am mai făcut eu... Cum?... Stai să vezi!

M-am dus la Atelierele Grivița-C.F.R. Până aicea, bine... Acolo, zgomot de mașini, forfotă, macarale, ciocane... Ate- liere, ce mai încoace, încolo! Oamenii tocmai ieșeau din schimb. Vasăzică, bine și până aici. M-am dat în vorbă cu ei. Unora le mai ardea de-o tacla. Altora, nu. Al mai grăbit se arăta unul ochesiu, nu prea înalt, cu șapca aruncată nițeluș pe ceafă. Dau să-i spun o vorbă. El — nimic.

— Nu vezi c-am treabă? — zice.

Zic:

— Treabă ai avut până acuma.

— Aș! Ce știi dumneata? Am terminat una, încep alta...

— Bine, bine, dar o vorbă-două, acolo, putem schimba.

— Mă tem că nu! Am ceva urgent. Dau fuga să termin.

Și-mi întinde mâna.

— Stai — zic — atunci te aștept!

Omul începe să ridă:

— Aștepti dumneata trei luni, aici?

Mă gîndesc: „Să știi că mă ia peste picior”. Da' și eu:

— Trei luni? Oho! Atunci chiar că e urgent... Celălalt pare însă că mi-a ghicit gîndul.

— Dumneata vei fi crezînd că glumesc. Dar uite, îți spun: dacă îmi vine azi scîndura, pină în trei luni n-am ce alege de ea.

— De cine, frate? — fac din ce în ce mai mirat.

— Cum de cine? De casă! Casa mea: două camere, sufragerie, baie, bucătărie...

M-a fulgerat o idee, tovarășe secretar de redacție. Chiar ideea reportajului.

— Îți faci casă? — întreb. Și cum ți-o faci?...

— Asta-i bună! Ți-am spus că sînt grăbit!...

Hai cu mine la fața locului!...

Și de aici, tovarășe secretar, răspunsurile grăbitului meu interlocutor, pe nume Constantin Niculae, ajutor la secția a IV-a mecanică formează chiar reportajul de față. Dar, reportajul nu-l mai scriu eu. Îl scrie tovarășu Constantin Niculae. Să-i dăm cuvîntul:

Președintele comitetului nostru de întreprindere e tovarășul Turcu. Într-o zi, mă cheamă:

— Ai făcut cerere de împrumut, să-ți faci casă. Uite ici aprobarea. Douăzeci și cinci de mii. În cît timp crezi c-o termini?...

...și după patru luni de zile, iată-mă pe acoperiș. Am ajuns la țigla...

O dată cu mine, aprobări au mai primit și Petculescu de la țimplărie, montatorul Popeseu, Verban și încă alți șaptezeci și cinci de tovarăși... Muncă, nu jucărie. Care cum ieșeau din schimb, glonț aici, la șantier.

De-un lucru îmi pare rău. În zorul care l-am avut, nu m-am putut duce și eu cu ai mei în cele câteva excursii organizate de către conducerea atelierelor și comitetul nostru de întreprindere. Excursii tare frumoase. Mi-a povestit Gheorghe Dumitru de la „pompe-aer”. Nu l-a costat nimic. Nici pe el, nici pe ceilalți peste o mie, care au fost în excursie... Da' pe unde n-au fost?! La Bușteni, la Poiană Stalin, la Cum-păna

Cetățenilor Republicii Populare Romine le sînt asigurate :

„Dreptul la odihnă; punerea la dispoziția oamenilor muncii a caselor de odihnă, sanatoriilor și instituțiilor de cultură” (art. 78).

„Asistență medicală gratuită acordată celor ce muncesc și punerea stațiunilor balneare și climaterice la dispoziția oamenilor muncii” (art. 79).

„Concedii cu plata salariului femeilor însărcinate; maternități, creșe și cămine de copii” (art. 83).

(Extrase din Constituția R.P.R.)

UN OM grăbit...

Eu, în timpul asta, doar așa, pe la „Club” ce mai dam.

... mai îmi aruncam ochii pe o carte...

... mai un șah...

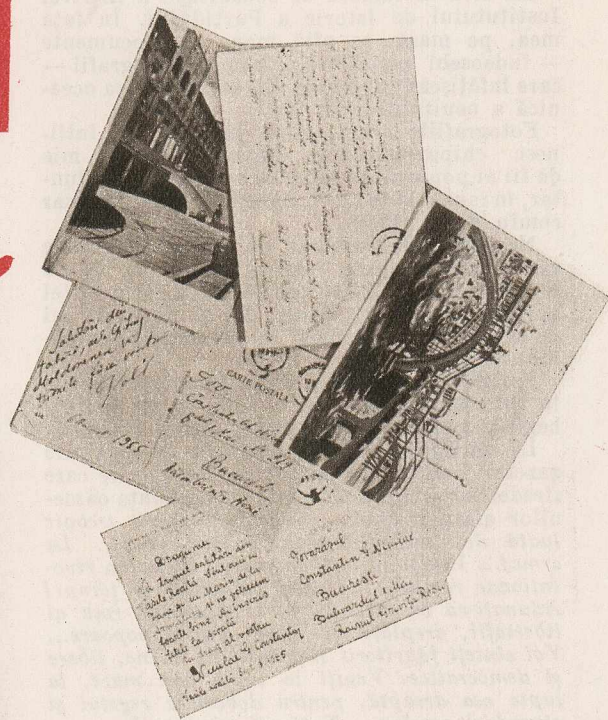

Dar stai, bine că mi-am adus aminte! Avem un club!... Cinematograf, cu teatru, echipă de dansuri, cu... Na, că ne luarăm cu vorba! (Avem și biliard...)

Și, cum îți spun... fă aia, fă aia, nici nu știu cînd a trecut vara. Da' mă rog, am casă? Uite ici! Ziduri de cetate! O cărămidă juma'... Două camere, sufragerie...

Ehe, de cînd îmi doresc eu așa ceva! Pentru că, vezi, nu mai sînt nici eu la prima tinerețe... Încă de copil am deschis ochii pe fabrică... Dac-am muncit? Am robit!... Să-mi fac casă?... Haida-de... N-aveam nici ce băga în oală!

Acum, vorba aia, dacă muncești, te alegi cu ceva. Nu zici c-am fost și la băi!? Dea! Și țetele amîndouă...

Sanatoriul l-ai văzut?... Lasă-l pe-ăla de fa Vasile Roaită! Asta al nostru, de la atelier. Sanatoriul de noapte, frate...

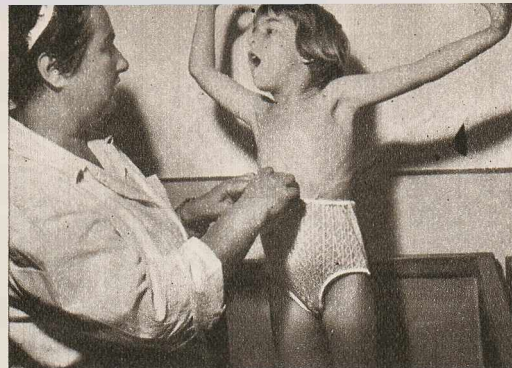
Ora 17, în parcul sanatoriului de noapte.

...Aici s-a înzdrăvenit alde Dina Florea de la noi din echipă, Vasile Dumitru de la „biele“, Vlăican de la „cilindre“...

Da, da! S-au făcut și se mai fac multe. Nu mai departe, colea, la doi pași de atelier, pe locul unde în „treizeci și trei“ femeile muncitorilor, cu copiii în brațe, cereau pline, e acum casă de nașteri. Alături, creșa și căminul de zi.

Creșa și căminul de zi.

La căminul de zi: după somnul de după-amiază, Liliana are veleități de primadonă...

La maternitate: — Într-un ceas bun și... socru mare să te vedem!...

...și cabinetul nostru dentar: — Gura maaare... Așa! — Asistență gratuită.

O farmacie țără... casă. (Majoritatea medicamentelor se dau gratuit).

La cantină: felul trei, prăjitură cu struguri. Excelență: 25 de puncte!

Aici omul se oprește, ca să arunce o privire rindului de țigă proaspăt așezat. Le mai numără o dată.

— Vezi?—imi spune pe ton de reproș. Dacă ne ținem de taclale!... Am greșit socoteala la țigle.

Am înțeles. Cu alte cuvinte, să-l las să-și vadă de treabă.

Înainte însă de a pleca, a trebuit să-i făgăduiesc solemn că n-am să lipsesc de la inaugurarea casei.

— Nu cumva să faci să nu vii!—mi-a strigat el din urmă.

★

...Și acum, tovarășe secretar de redacție, cred că reportajul e aproape gata. Vezi, grăbitul meu interlocutor mi-a vorbit de fapt despre ceea ce se cheamă: *salariu social*.

Bineînțeles că aici autorul reportajului — e vorba de tov. Niculae Constantin de la Atelierele Grivița-C.F.R. — mai trebuia să amintească, dacă n-ar fi avut zorul cu casa (două camere, sufragerie, baie etc.) și despre policlinică, despre farmacie, despre cantină... Dar, după cum ai aflat și dumneata, nu mai era chip să lungesc vorba cu el. Ceva mai mult, plecând de acolo am avut chiar impresia că-i dau o mână de ajutor.

Silvia GEORGESCU

Fotografii de A. LOVINESCU

Violeta ZAMFIRESCU

Frunză amăruie

*Frunză amăruie sufletul mi-ngîină...
Unde-i crinul fluturării, unde-i alba-ți mîină?
Ciuta mea ce-mi ieși în cale răscolindu-mi
toate
rânile ce par închise, rânii nevindecate!*

*Mineca ta goală, mineca ta goală,
n-o să culce niciodată pe-al ei braț copil
Și îți rid de frumusețe ochii viorii!
Și te joci ca primăvara-n drumul tău spre
școală!*

*Râni ce par închise, rânii nevindecate!
Înapoi nu ne dă nimeni zilele furate,
anii răstigniți de bombe și bătăuși în cuiel!*

Nu mai vreau să simt pe buze frunză amăruie!

Să-mpart iar bucuriile

*Simțeam nevoie de liniște, liniște,
Nu mai voiam pe nimeni aproape,
M-am trîntit pe spate singură-n iniște,
Tăria abia o simțeam printre pleoape.*

*Cum șiriau în amurgul de iunie
Lăcustele, greierii — lăcustele, greierii.
Pămîntu-mi dezlega parcă din funie
Sîngele, gleznele, umerii, creierii.*

*Visele, visele-așipiră sub timplă.
Dar gîndul, sătul de răcoare și miere
Vibră cu putere. Ce se întîmplă?
Prea mare pustiul! Prea mare tăcere!*

*M-am arcuit și am fișnit în picioare,
Nu puteam, nu, printre morți să mă număr!
Ce dor, ce dor îmi era de vîltoare.
S-arunc cerul cu stele pe-un umăr,*

*Să-mpart iar bucuriile o clipă uitate
Îmbrățișînd oamenii cu mîini de iubită.
Să-mi risipesc sufletul imens în toate.
Neostenită, neostenită!*

*Liniștea mi-a murit, greiere-n palmă.
Năvălea și striga iubirea în mine.
Ce sinucidere-i viața prea calmă!
Dorul de liniște nu fine, nu fine!*

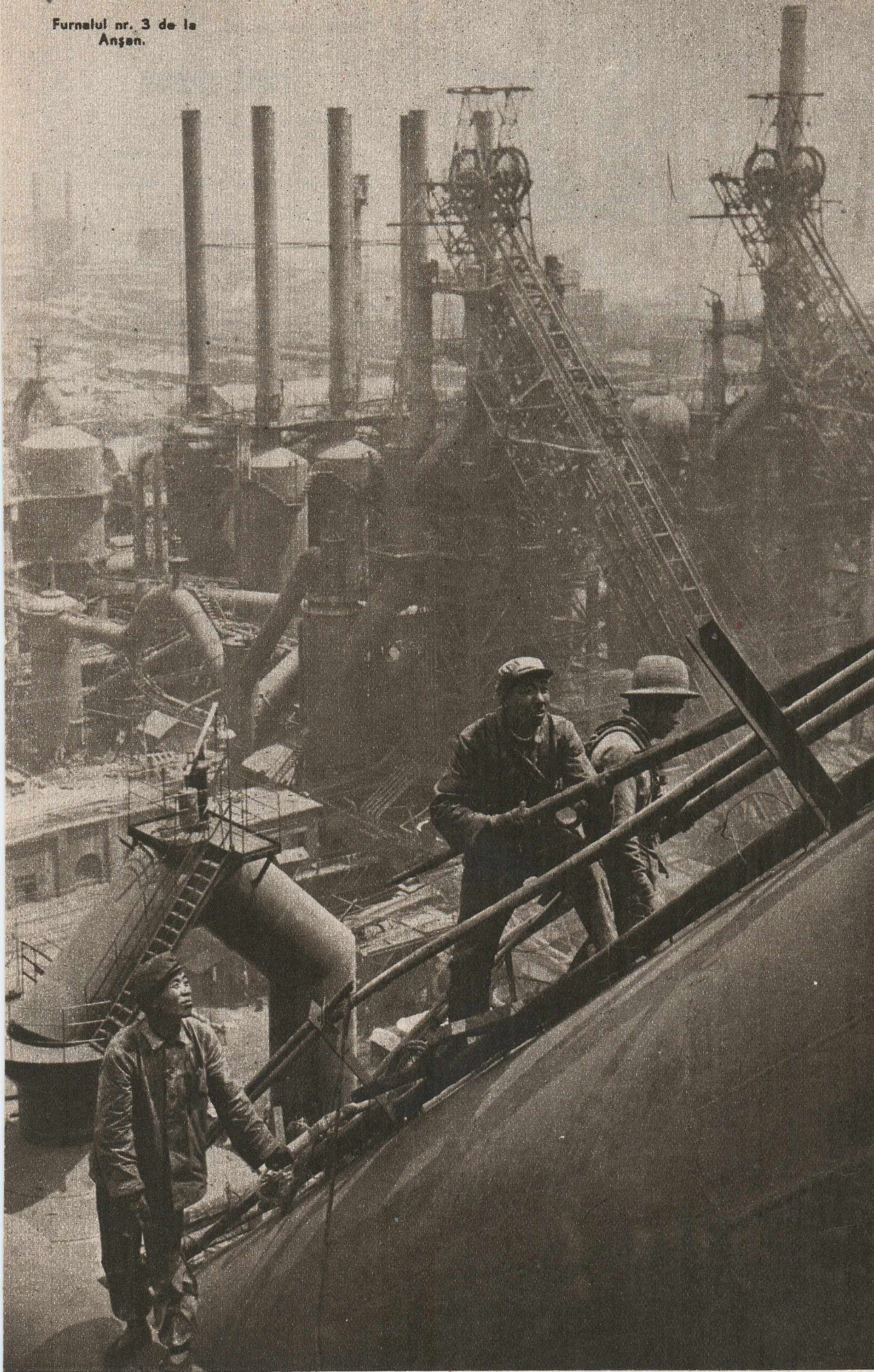
Aurel STORIN

Perspectivă de toamnă

*Vor ține iar cocorii un curs de geometrie
cînd, unghiular, s-or tipări pe cerul sur,
și vîntul o să-ngîine o tristă melodie,
și toamna o să plîngă cu frunze, prin păduri.*

*Pe clape ruginite, furtuna va cînta
concertul ei solemn, ca altădată,
și arborii de piatră, smeriți, s-or apleca,
și piatra va scrișni îndurerată.*

*Păduri de crengi uscate s-or jelui în cor.
O mîină nevăzută va da pe cer cu smoolă.
... Și prin acest fantastic și-autumnal decor,
un prichindel va trece, cu pași voioși, spre
școală.*

Peisajul se desfășoară monoton de-a lungul șoselei. Ogoarele orezăriilor inundate par o mare mocirloasă. Soarele se ridică leneș, dar dogoritor, pe bolta senină, fără urmă de nor. Vântul, care adiașe de dimineață, a încetat pe nesimțite.

Brusc, locul imensei bălți este luat de dealuri mărunte, acoperite cu livezi. În fața noastră cerul nu mai este albastru ca pină mai adineauri. O ceață roșietică plutește subțire la orizont. Acolo, deslușim coșurile (sînt o sută la număr, după cum am aflat ulterior) celor optsprezece uzine și treizeci și unu de fabrici care alcătuiesc complexul siderurgic din Anșan.

Șoseaua pătrunde în oraș printre două șiruri de case uniforme. Clădirile sînt lungi, cu un singur cat. Și numai cărămiziul zidurilor netencuite ne dă certitudinea că nu sînt barăci. Aruncînd priviri fugare la răscurci, zărim străzi care se aseamănă cu cea pe care o străbatem. Așa a fost construit de japonezi Anșanul: o aglomerație de cazărni muncitorești, înșirate una lângă alta. Fără verdeță, fără ornamente arhitecturale. Pentru chinezi, și atît era „prea mult“.

Străbatem o stradă largă, care înconjoară asemenea unui cerc un parc umbros. Este centrul orașului; principalele artere se adună aici ca spițele unei roți imense și tot aici se întîlnesc și se întretaie toate liniile de tramvai și autobus.

După ce ocolim aproape tot parcul, ca și cînd șoferul ar căuta strada cea mai arătoasă care se deschide din acest loc, înaintăm pe un bulevard ce se desfășoară între clădirile impunătoare ale Institutului de proiectări siderurgice și hotelul Păcii. Aici se face simțită o nouă concepție arhitectonică.

Pînă la porțile combinatului, unde se înfundă bulevardul, detilează prin fața ochilor noștri nenumărate clădiri noi: un mare restaurant, clubul siderurgistilor, magazinul universal, cinematografe, blocuri de locuințe. Acesta este, ca să folosim o expresie a localnicilor, noul Anșan, construit de la eliberare încoace. Evident, există un Anșan nou și unul vechi, deși istoria vechiului oraș nu a împlinit încă jumătate de veac.

★

Anșanul s-a născut ca oraș abia pe la mijlocul celui de-al doilea deceniu al secolului nostru. Atunci au apărut primele furnale. Pînă atunci, pe aceste meleaguri cerul era de un albastru intens, limpede ca și cristalul. Culturile de gaolean erau singura nădejde a țăranilor chinezi ce populau colibele de lut ale cătunelor. Cărămida încă nu era folosită aici. La începutul secolului al douăzecilea viața chinezului nu se deosebea prea mult de traiul strămoșilor lui, care s-au statornicit în aceste locuri cu multe mii de ani în urmă. Istoria Anșanului—oraș care în 1905 încă nu exista și care în 1949 număra 270.000 de locuitori, iar azi numără peste 700.000—începe o dată cu istoria combinatului siderurgic, ale cărui prime cuptoare au fost puse în funcțiune în anul 1915.

S-ar putea presupune că existența

unui complex de uzine producătoare a sute de mii de tone de oțel și fontă ar fi exercitat o influență puternică în dezvoltarea regiunii inconjurătoare. Nu-i decât o simplă și naivă presupunere, căci dincolo de zidurile uzinelor, unde începeau să se întindă ogoarele, se ara tot cu plugul de lemn. Minerul și cărbunii pe care minerii chinezi li scoteau din inima pământului chinez se transformau, în furnalele și cuptoarele Martin de la Anșan, în fontă și oțel ce purtau marca japoneză și erau transportate în porturi, unde le așteptau vapoare cu steagul fării „soarelui-răsare”.

Am nimerit la Anșan în ziua când era sărbătorit unul dintre oamenii cei mai de seamă ai combinatului. Mîn Thai, care luase parte la aprinderea focului în primul furnal de la Anșan, împlinise 40 de ani de serviciu. Pe atunci, nu fusese decât un copilandru. Acum i se spune „Bătrînul erou”.

Acest tânăr oțelar — unul dintre nenumerății elevi ai lui Ku Po San — mi-a făcut o plăcută surpriză, adresîndu-mi câteva cuvinte în românește... A fost la Festivalul Mondial al Tineretului de la București.

Mîn Thai își merită cu adevărat renumele de erou, pentru faptele lui. De altfel el este purtător al titlului de „Erou al muncii socialiste”. Mai sînt și alții distinși cu acest titlu. Lui Mîn Thai, însă, renumele i se trage din timpul războiului de eliberare, cu toate că nu a fost pe front.

După ce cotropitorii japonezi au fost înfrinți și izgoniți de Armata Sovietică, Anșanul a încăput pe mîna ciankaiștilor. Aceștia s-au zbatut să repună în funcțiune combinatul, cu toate furnalele și cuptoarele lui. Le lipseau însă piese importante, ce nu puteau fi înlocuite. Și în fiecare zi dispăreau noi și noi piese de la furnale.

Ruinele unei căscioare de lut de la marginea Anșanului ascundeau taina lui Mîn Thai, organizatorul misterioaselor dispariții. Timp de trei ani, cît a durat stăpînirea ciankaiștă asupra Anșanului, vetrele furnalelor au rămas reci.

Tăcerea din vremea când în aceste locuri se legănau în soare holdele de gaolean luse din nou locul vuietului de vulcan în erupție al marelui combinat. Din cînd în cînd, liniștea era întreruptă doar de bubuitul îndepărtat al tunurilor sau de țâcănitul mai apropiat al mitralierelor. Anșanul a trecut

Ku Po San nu este numai un bun oțelar, ci și un părinte iubitor.

de trei ori dintr-o mîna în alta și tot de atîtea ori ciankaiștii au vrut să dinamiteze uzinele, care păreau pustii. Păreau numai... Uzinele combinatului erau însă ocupate de detașamentele lui Mîn Thai, formate din muncitori, care le apărau cu îndrjire de distrugere, zădărniciind aruncarea în aer a instalațiilor.

Detașamentele de apărare ale lui Mîn Thai s-au transformat, după victoria Armatei Populare de Eliberare, în detașamente de reconstrucție. În fruntea lor se afla tot Mîn Thai.

Numai opt luni au fost de ajuns pentru ca uriașul ce încezea trei ani să se trezească la viață. În iulie 1949, coșurile combinatului aruncau din nou spre cerul Anșanului nori groși de fum. Zeci de mii de oameni au muncit fără plată, pentru repunerea în funcțiune a uzinelor și a fabricilor.

Cînd a izbucnit prima șarjă de fontă din furnalul lui Mîn Thai, cuptorul Siemens Martin nr. 1 ar fi putut începe să fiarbă oțelul. Dar — exista și aci un „dar” — în Anșan nu se afla nici un singur oțelar chinez.

În oțelărie lucraseră numai japonezi. Chinezii nu aveau voie să se apropie de cuptoarele Martin, decât cel mult ca oameni de serviciu. Pe aceasta se bizuise pesemne directorul japonez care, fugind din Anșan, strigase ca un blestem că „aci va crește din nou gaoleanul. Anșanul nu va produce niciodată oțel; chinezii nu sînt în stare”.

Bucuria zecilor de mii de oameni, care simțiseră o clipă gustul triumfului, se risipise. Nu erau oțelari...

În ziua aceea s-a auzit la Anșan pentru prima dată de numele lui Ku Po San. De fapt, Ku Po San muncea de mulți ani în uzină. Cine să-i știe însă numele aceluia care de mai bine de zece ani spăla vasele la cantină! Și iată că tocmai chinezul acela slăbănog, cu mîinile

roșii, pline de lături, susținea că știe să fiarbă oțelul. De atunci numele necunoscut al lui Ku Po San a devenit celebru; numele primului oțelar chinez din Anșan!

Ku Po San se angajase odinioară ca măturător în oțelărie. Măturînd, chinezul furase meșteșugul japonezilor care fierbeau oțel. După o vreme, ținea locul, în schimbul de noapte, unui oțelar japonez care, după ce-și bea sticla de rachiu, adormea fericit că măturătorul chinez este un băiat iateț, pe care poate conta. Toate au mers bine pînă cînd, aflînd despre asta șeful oțelăriei, l-a trimis la cantină să spele vasele.

Însă Ku Po San visa în fiecare noapte, zvircolindu-se pe rogojina lui de pai de orez, că îl dogoresc flăcările cuptorului Martin și că fierbe oțelul...

Au trecut ani. Și iată că a venit ziua în care visul a devenit realitate...

Ku Po San a început să fiarbă oțelul fără teamă. Ziua și noaptea fierbea oțelul și era fericit. Somnul

În uzina de laminate.

se lipea greu de genele lui, abia o oră-două pe noapte. Se grăbea parcă să recupereze vremea cînd fusese ținut departe de para oțelului incandescent. După ce a inițiat zeci și sute de muncitori în tainele muncii lui, Ku Po San a început la rîndu-i să învețe.

...În vara lui 1955 se întorcea de la Moscova un inginer siderurgist: era Ku Po San. O oțelărie nouă a combinatului, cu o capacitate de peste un milion tone-an, își aștepta șeful...

Niciodată, nici chiar în visurile cele mai îndrăznețe, Ku Po San nu se văzuse șef al oțelăriei.

Acum, zvircolirile de odinioară pe rogojina din pai de orez sînt

înlocuite de frămîntarea intelectualului în fața hirtiei pe care mîna, ieri roasă de lături, așterne planul unei noi tehnologii de elaborare a oțelurilor rapide.

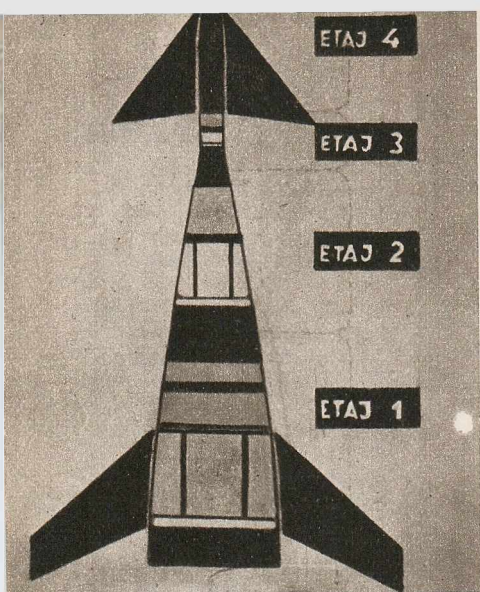
Cunoscînd viața acestor doi oameni, am cunoscut de fapt viața a optzeci de mii de muncitori, oțelari și furnaliști — însăși istoria combinatului și a orașului Anșan.

Viață aspră, plină de îndrăzneală și eroism.

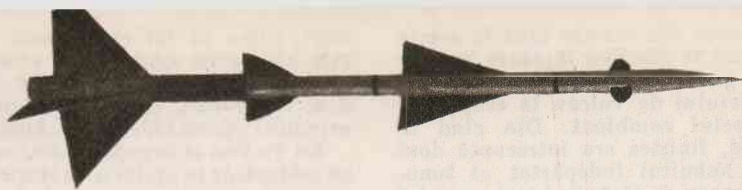
Povestea lui Mîn Thai și a lui Ku Po San mi-au istorisit-o siderurgistii înșiși, în timp ce vizitam uzinele, în mijlocul vacarmului în care se amestecă respirația celor optzeci de mii de muncitori cu vuietul șarjelor de metal clocoțind, cu șuieratul sirenelor și pufăitul locomotivelor ce trag după ele trenuri încărcate cu fontă și oțel spre uzinele constructoare de mașini din Șanghai, Tolen, Pekin, Cianciun, în nordul, sudul, estul și vestul continentului chinezesc.

Solo IUSTER

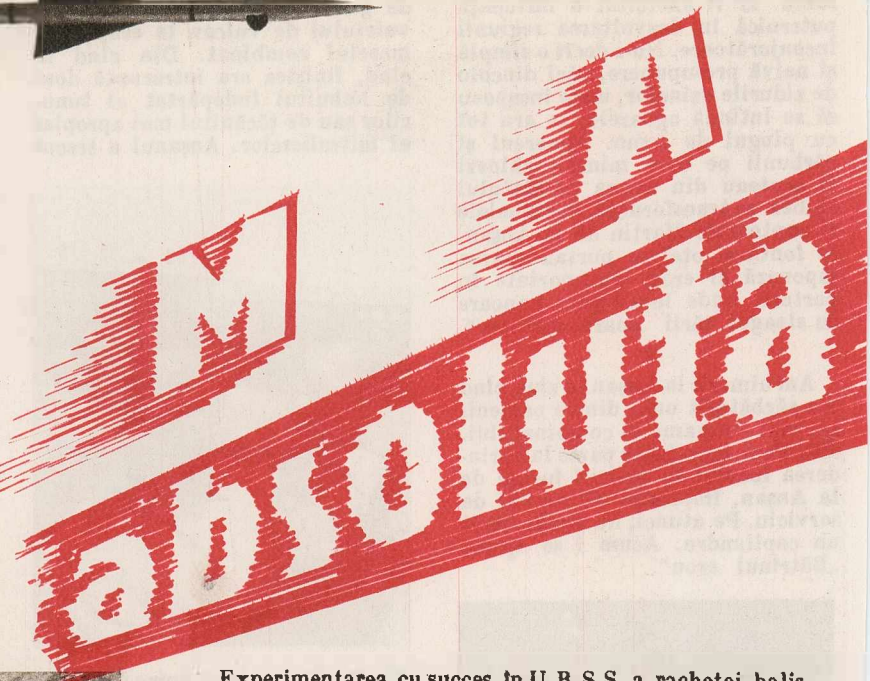
OȚELUL

Macheta unei rachete cu 4 etaje, destinate zborului interplanetar.

↑ Racheta multietajată care poate parcurge sute de kilometri în câteva minute. Lansată de pe submarine, astfel de rachete realizează un puternic efect de surprindere.

Experimentarea cu succes în U.R.S.S. a rachetei balistice intercontinentale înseamnă o victorie uriașă a forțelor păcii.

Transportând astfel de arme teribile ca bomba cu hidrogen, rachetele balistice intercontinentale pot fi trimise într-o clipă în cele mai îndepărtate regiuni ale globului pământesc. De aproape 20 de ori mai iuși decât sunetul, zburind la înălțimi de 100 de ori mai mari decât altitudinea la care se ridică cel mai perfecționat avion și atingând distanțe de peste 8.000 km, aceste proiectile gigant, care cântăresc mai bine de 300.000 kg fiecare, sînt astăzi cele mai puternice mijloace de apărare ale lumii pașnice, împotriva oricărui agresor.

Racheta balistică intercontinentală este imposibil de interceptat. Viteza ei, de aproape 7 km pe secundă, face ca unei stații de alarmare, care a detectat racheta cînd ea se găsea la 300 km de obiectiv, să-i rămîină la dispoziție mai puțin de un minut pentru contramăsuri. Or, în acest timp scurt nici un mijloc de luptă, oricît de perfecționat, nu poate efectua operațiile de recepționare a comenzilor, de lansare și de conducere spre interceptare.

Într-un eventual război, teritorii socotite pînă acum inaccesibile din cauza depărtării lor geografice vor fi la fel de vulnerabile ca și bazele militare din vecinătatea țării atacate.

Cei care pînă acum au gîndit că dezlănțuind un nou război vor culege — sub adăpostul distanței — numai foloasele sînt în situația de a reflecta dacă nu cumva, fiind în joc propria lor piele, e mai bine să devină realiști și să accepte năzuința popoarelor de a trăi în pace.

★

Așa cum a declarat recent mareșalul K.A. Verșinin, comandantul suprem al Forțelor Aeriene Militare ale U.R.S.S., Uniunea Sovietică dispune de puternice mijloace de apărare cu care „poate da agresorilor lovituri zdrobitoare, atît de puternice și de o amploare atît de mare, încît să nimicească toate bazele militare cu care este încercuită”.

E timpul ca acele guverne care au permis construirea de baze militare străine pe teritoriul țărilor lor să judece dacă situația în care s-au lăsat atrase de „protecătorii” lor este chiar atît de convenabilă, pe cît li s-a părut.

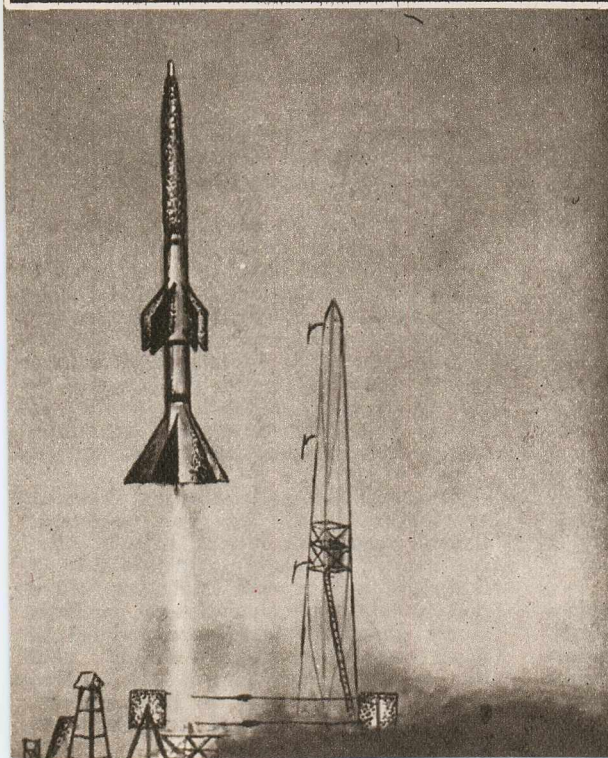
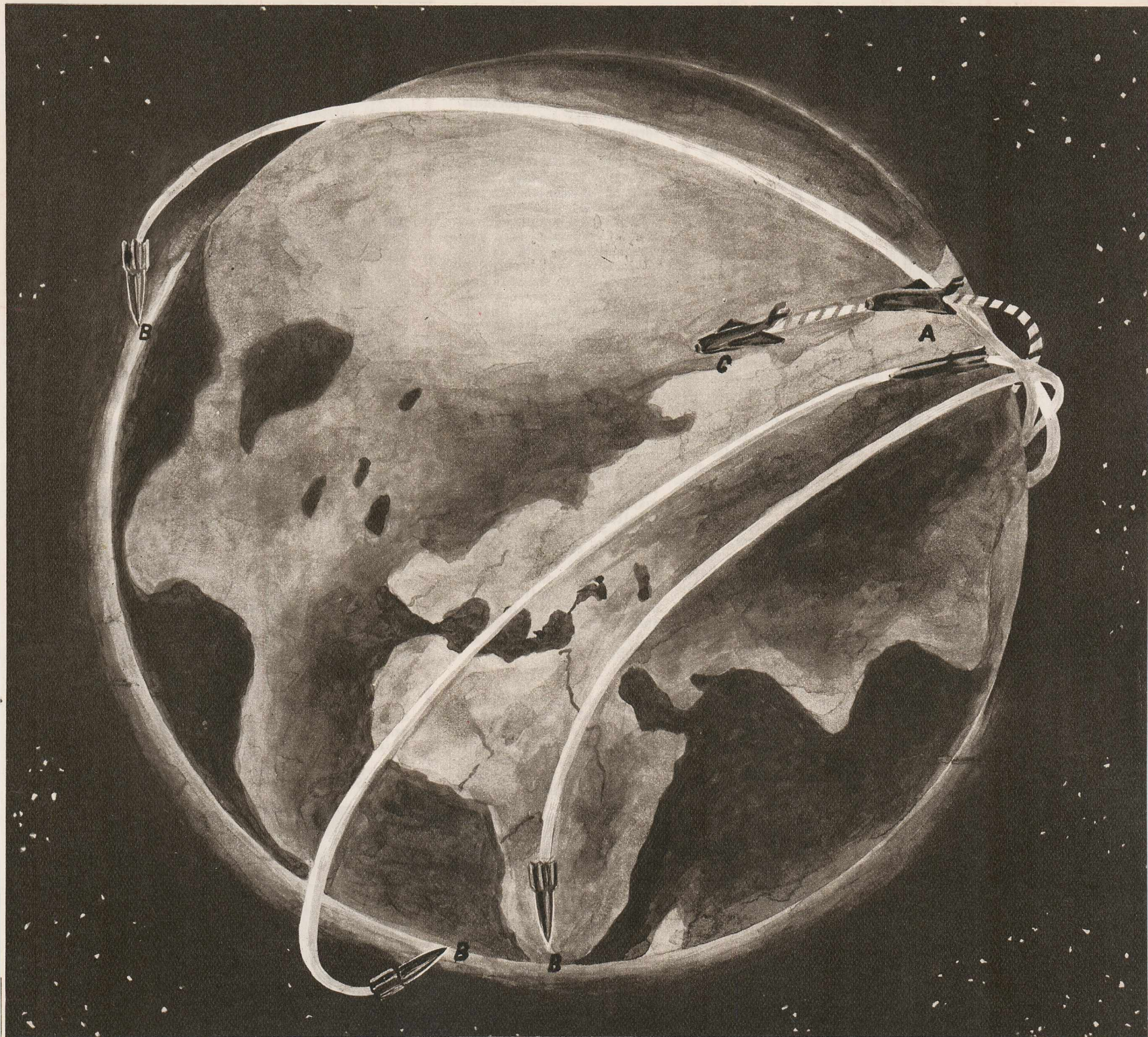
★

Deși puternică și bine înarmată, Uniunea Sovietică luptă cu hotărîre pentru eliberarea omenirii de teamă și nesiguranță, pentru folosirea principiilor acestor arme distrugătoare în scopul păcii și al progresului.

Dezvoltînd și perfecționînd neîntreput vehicule uriașe, construite pe principiul proiectilelor balistice intercontinentale, savanții sovietici aduc o valoroasă contribuție la dezvoltarea științei și tehnicii contemporane. Creînd cele mai eficace mijloace de transport în spațiul înalt — rachetele intercontinentale — constructorii sovietici sînt astăzi gata pentru lansarea primului satelit artificial al pămîntului, cu ajutorul unei rachete cu 3 etaje. De aici pînă la călătoria în jurul Lunii, nu mai e mult. În viitorul apropiat nava interplanetară, o rachetă gigant cu mai multe etaje, va purta spre adîncurile cosmosului mărturia ale geniului creator al omului.

Și tocmai în numele apărării acestui geniu în stare să-și supună universul, în numele celor mai arzătoare năzuințe populare, s-a născut „arma absolută” care să răspundă cum se cuvine oricărui atentat la viața omenirii.

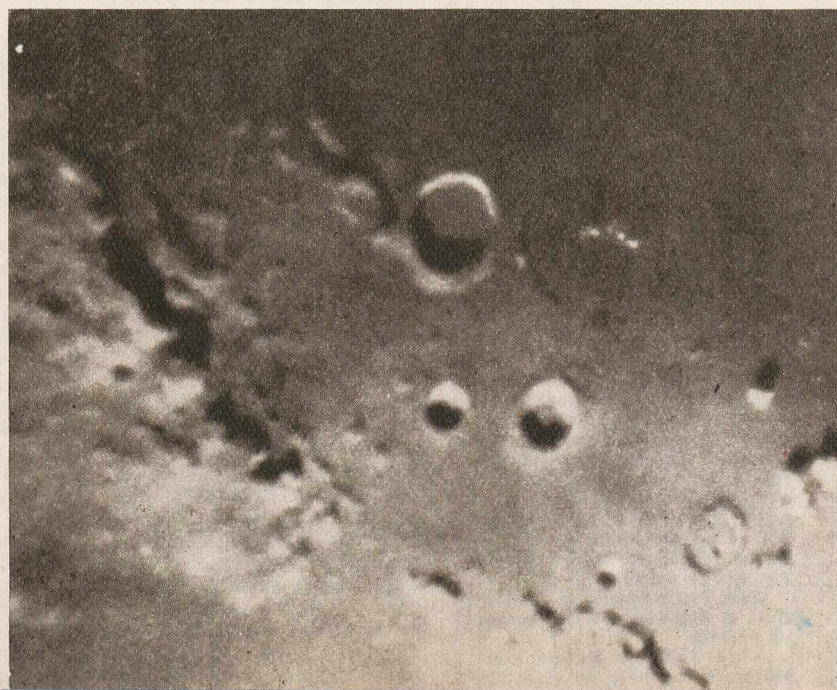
Căpitan Inghner D. St. ANDREESCU

↑
Înconjurul pământului a devenit o cursă ușor de efectuat cu ajutorul rachetelor. Plecând din același punct A, în momentul decolării celui mai modern avion, racheta balistică intercontinentală parcurge în mai puțin de o jumătate de oră distanța de 8.000 km (pct. B), în timp ce avionul rămîne la o depărtare de peste 7.000 km, în urma sa (pct. C).

←
Lansat vertical, proiectilul gigant pornește în lungă sa călătorie.

→
O porțiune din Lună, fotografiată cu ajutorul unei rachete gigant. Sînt vizibile: craterul Archimede, Apeninii cu marea lor arcuire și Valea

DESTINUL LUI LAURENȚIU BARNĂ

Întreaga existență a eroului noii cărți a lui Francisc Munteanu pare a fi croită special pentru a demonstra valabilitatea tezei că omul — produs al societății în care trăiește și purtător al ideilor clasei sociale căreia îi aparține — este făuritorul propriului său destin. Orfan al unui contabil ardelean, fost casier al Băncii Imperiale, care imediat după primul război mondial a emigrat în America pentru a-și asigura o existență ce aici i se refuza (dar care nici în țara de peste ocean nu a aflat îmbogățirea visată, ci doar o muncă epuizantă și moartea rapidă), Laurențiu Barnă își trăiește copilăria în unul din cartierele muncitorești ale Aradului — în acea stradă a Semaforului, a cărei viață Francisc Munteanu o descrie în mai multe din povestirile sale.

În mod inevitabil, trăind în strada Semaforului, Laurențiu va veni în contact cu copiii mahalalei. Copii flămânzi, siliți prematur să recurgă la munci întimplătoare și mici furtisaguri, pentru a-și potoli foamea. În mijlocul acestor copii Laurențiu este la început socotit un intrus: nepotul unui mare avocat aparține unei alte lumi. Dar adaptabilitatea lui rapidă la preocupările și ocupațiile lumii — pentru el necunoscute — în care a pătruns îl fac, în cele din urmă, să fie primit în rândurile lui Pisu, Gavril Tămași și ale celorlalți băieți — copii de oameni necăjiți din strada Semaforului.

De aci și se pare că între-

Francisc Munteanu: „Fericitul negustor” — E.S.P.L.A., 1957.

zărești destinul lui Laurențiu Barnă: integrat în viața mahalalei, va aparține probabil ei însuși acestei lumi, devenind un om al muncii, poate muncitor într-o fabrică, poate chiar un luptător împotriva nedreptăților ce apasă existența celor de-o seamă cu dânsul. Lucrurile nu se petrec însă astfel. În viața sa intră unchiul său, avocatul afacerist și politicianul oportunist Virgil Barnă. Singura avere a văduvei contabilului Augustin Barnă — o casă — este vindută; banii îi ia avocatul veros, care se obligă să-și crească nepotul, în timp ce mama, socotind că astfel asigură fiului ei un „viitor”, ajunge pensionară a unui azil „filantropic”, crunt exploatată și distrusă fiziceste de aburii unei spălătorii.

În sufletul băiatului mai există încă urme de cinste și noblețe. Dar educația filistină ce o primește în casa unchiului său e mai puternică: ele dispar, treptat, treptat, una după alta, lăsând loc numai trăsăturilor negative pe care familia avocatului burghez și întregul mediu în care trăiește se străduiesc să i le sădească în inimă și în creier. Laurențiu învață că banii sînt în viață mai mult ca orice, că lumea trebuie înșelată și înfrîntă, astfel te înșeală și te înfrînge ea; că relațiile dintre oameni nu se bazează decît pe reciprocitate încercări de exploatare; că acelea dintre soț și soție nu au alt temei decît interesul material și nu au alt rost decît înșelarea reciprocă; că activitatea politică nu poate avea alt scop decît îmbogățirea etc. Într-un cuvânt: i se însuflă întreaga morală putredă a societății burgheze.

Cu aceste „idealuri” depășește el anii copilăriei, intrînd în cei ai adolescenței; cu ele trece prin liceu și tot ele îl însoțesc, în anii stu-

Aici are prilejul să cunoască tot ce poate fi mai sălbatic în societatea burgheză: fascismul. Oportunistul pe care l-a crescut și format avocatul burghez Virgil Barnă se simte chemat spre bandele de cutțari legionari; în același timp, însă, reminiscențele din anii de copilărie petrecuți în strada Semaforului par a-i trimite semnale ce-i provoacă repulsia față de fascism. Cine va învinge în această luptă: nepotul avocatului sau tovarășul de joacă al lui Pisu și Gavril? Contactul cu un student comunist și un profesor progresist par a-i croi o nouă cale lui Laurențiu Barnă. În cele din urmă, însă, lichelișmul sădit în sufletul său va învinge. Nici nedreptățile pe care se întemeiază puterea burgheziei (de care el e conștient), nici arestările samavolnice pe care el însuși le suferă, nici mizeria materială pe care o îndură în ultimii ani ai studenției nu-i vor mai schimba destinul. Fire slabă, incapabilă de o luptă a cărei dreptate părea la un moment dat că a înțeles-o, Laurențiu Barnă, crescut pentru ticăloșie, se cufundă în lumea ticăloșiei. De aci înainte destinul său este hotărît!

★

Terminînd de citit cartea, am încercat un sentiment de regret: acela de a nu fi putut urmări mai îndeaproape firul vieții lui Laurențiu Barnă în anii ce au urmat răsturnării fascismului. Francisc Munteanu ni l-a sugerat — cu mult prea pe scurt, deși cu destulă măiestrie: fostul avocat fascist și afacerist mai păstrează legăturile cu elementele reacționare, dar în același timp oportunistul său îl îndeamnă să intre în partidul clasei muncitoare. Dar pînă la urmă, demascat și exclus din partid, el se dedică vieții pentru care a fost pregătit: „fericit negustor”, își încheie jalnica existență la o tarabă.

V. SAVIN

CONSEMĂRI LITERARE

De curînd a apărut în R.P. Chineză o culegere de poeme ale lui Lu Yu, unul dintre marii poeți ai Chinei, care a trăit între anii 1125-1210. Scriitor extrem de fecund (a scris peste 9000 de poeme), Lu Yu reflectă în opera sa aspecte din lupta poporului chinez împotriva cotropitorilor tătari, care, înainte de migrațiunea lor spre Europa, au năvălit în China, pustiind numeroase regiuni. Dotat cu multă sensibilitate și spirit de observație, Lu Yu a lăsat în poemele sale descrieri din viața țăranilor chinezi de acum opt sute de ani, astfel că opera sa are și valoare de document social al vremii.

Ediția care a apărut acum, îngrijită și adnotată de Yu Ku-on și Li I, cuprinde 260 de poeme rînduite cronologic. Prefața scoate în evidență valoarea poetului și a operei sale.

„Editura scriitorilor chinezi” din Pekin a publicat un catalog al romanelor chinezești, în care sînt consemnate, după genuri și în ordine cronologică, titlurile tuturor romanelor din literatura chineză apărute în decurs de aproape o mie de ani, adică între anii 960-1911. În dreptul fiecărui

„MARE FESTIVAL ARTISTIC”

(Parcul de cultură „23 August”)

Publicul este rugat să mai aștepte 2-3 ore peste ora anunțată, fiindcă, de venit, echipa de dansuri și corul fabricilor de încălțăminte „Stefan Gheorghiu” vin sigur... (Spectacolul a avut loc vineri, 23 August a. c.).

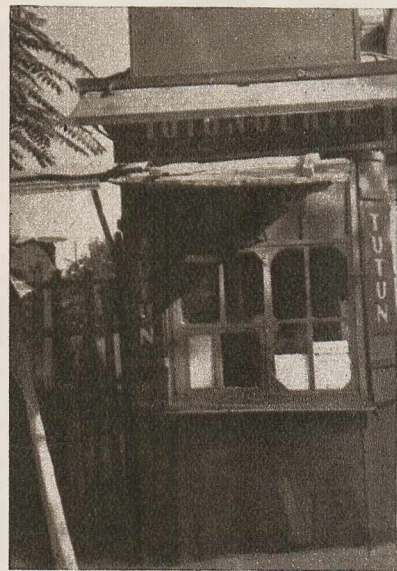
Fotografie de A. MIHAILOPOL

RĂBDARE ȘI TUTUN...

Tutun da — răbdare însă nu mai au locuitorii din Calea Răhovei, de un an și mai bine de cînd tot așteaptă să sosească și reviste la chioșcul nr. 548. (Pentru orice lămuriri, adresați-vă cu încredere la Difuzarea Presei).

Fotografie de F. URSEANU

PENTRU IUBITORII DE FLORI

Apa trece... zidurile rămîn!... Cum rămîn, se poate vedea în str. Maior Coravu nr. 41.

Fotografie de A. MIHAILOPOL

ANECDOTE

DESPRE MARK TWAIN

Mark Twain avu o dată, în societate fiind, un duel verbal cu un editor care, nemaiputînd ține plept spiritualelor dar și înțepătoarelor replici ale scriitorului, exclamă supărat:

— Nimeni n-ar trebui să stea de vorbă cu idiotii!

Ultimul cuvînt îl avu însă Mark Twain:

— După cum ai văzut, sînt de părere contrară!

★

În tinerețea sa — pe cînd purta încă numele de Samuel Langhorne Clemens — Mark Twain umbla să se angajeze ca elev-marinar. Căpitanul vasului căruia i se adresase se uită cu neîncredere la acest băiețuș pirpiriu și mormăi: „Cunoaștem noi! Cîna nu-i bun de nici o treabă acasă, pe acela-l trimite părinții la marină”.

Mark Twain se uită la căpitan și-i răspunse olt mai serios ou puțifa:

— Nu, domnule căpitan, s-au schimbat lucrurile de cînd ați

importante, precum și data apariției ediției de bază. Catalogul se adresează îndeosebi specialiștilor în istorie literară chineză.

Un colectiv de prozatori chinezi a dat la iveală un volum de scrieri alese traduse din opera literară în proză a lui Heinrich Heine. Volumul cuprinde, între altele, bucățile: „Brief von Helgoland” (Scrisoare din Helgoland), „Die romantische Schule” (Școala romantică), „Prefața” la ediția franceză a „Luteției” precum și un număr de articole și eseuri cu caracter politic. În prefața volumului ni se oferă un studiu asupra vieții și operei lui Heine.

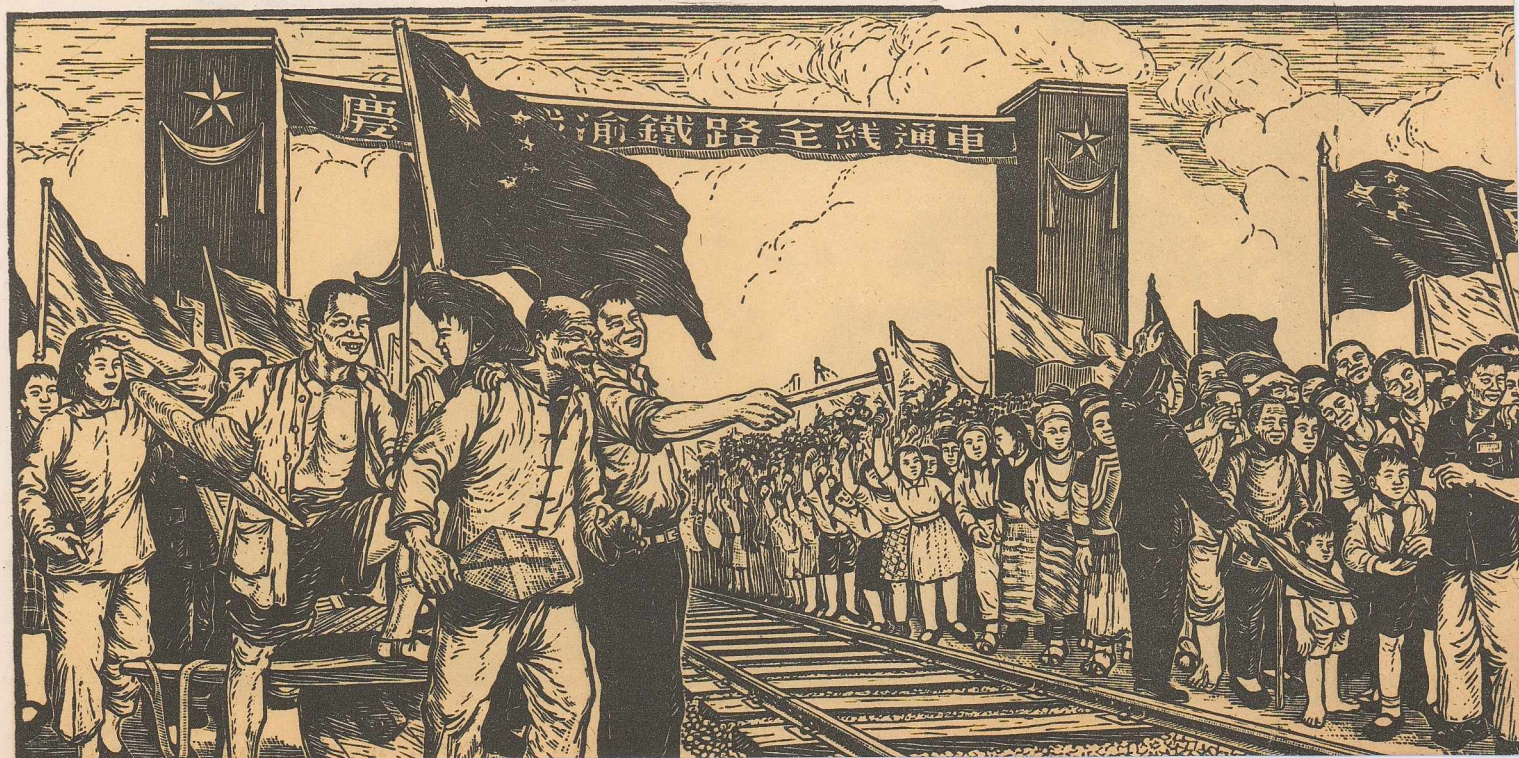
În editura în limbi străine din Pekin va apare romanul lui Mao Tun, secretarul Uniunii Scriitorilor chinezi, intitulat „Miezul nopții”. Romanul zugrăvește stări și fapte din anii în care China era încă o țară feudală semi-colonială, iar populația ei era exploatată de către imperialiști și marii compradori. „Miezul nopții”, unul din cele mai bune romane ale lui Mao Tun, va apare acum în limba engleză, urmînd ca, mai tîrziu, să fie tradus și în alte limbi europene.

CHINA DE AZI ÎN GRAVURA ȘI DESEN

Lin Kiun: În fața cooperativei.

Li Hao-yen: Un vis bătrîn de 40 de ani a devenit realitate: drumul de fier de la Seciuan.

Li Kiun: Se discută planul de muncă.

Ciang Jang-și: Lacul de la apus — Hangceu.

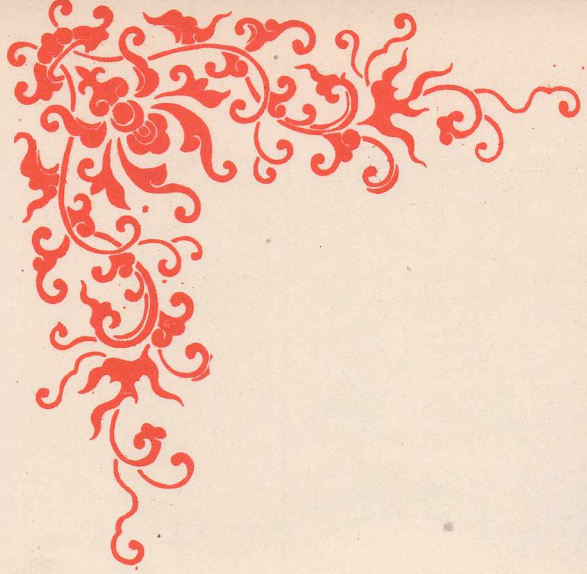

Ciang Tien-ven: Decupăm hîrtiuțe.

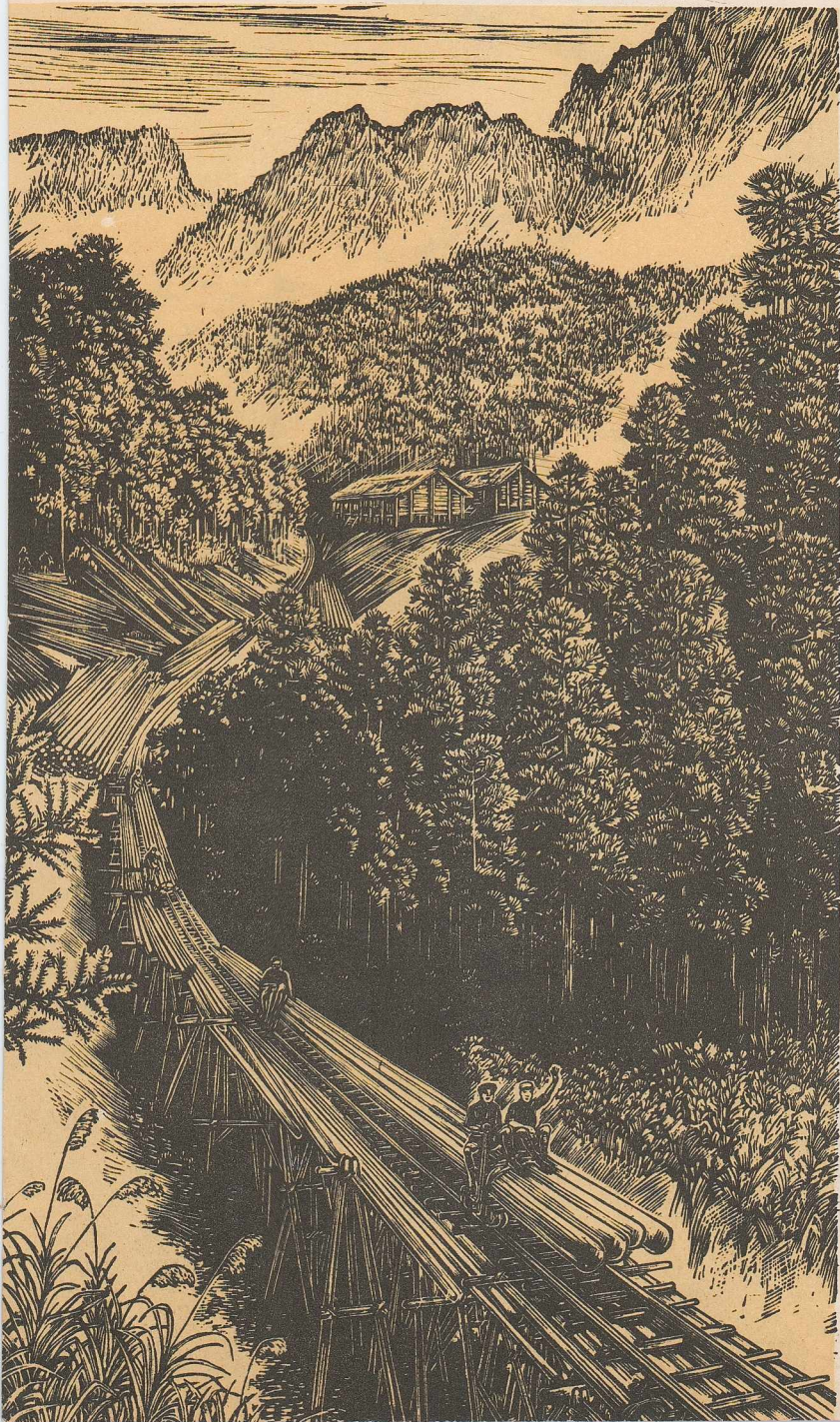
Kiang Ping: Șantier naval.

Niu Ven: Studenți tibetani în drum spre Universitatea din Pekin.

Huang Cio ciang : În pădure.

Ciu Ming-kang: Cu voință, izbutești în toate.

Sub palmierii Mării Negre (III)

Castele, stînci, Aiudag

de Camil BACIU

Strada îngustă coborînd rapid, zidul
lăsat drept, chiparosul — iată sudul.

Prin „Coasta de sud a Crimeei” se înțelege litoralul de la Simeiz la Gurzuf. Centrul acestei coaste sudice e Yalta și stațiunile se înșiră una lângă alta, aproape una într-alta, mascate în spațele stîncilor. La aproximativ o sută de kilometri de țărîm, în adîncime, se află Bahcisaraiul, ale cărui ruine au inspirat poema lui Pușkin. În partea cea mai estică a coastei e Gurzuful, care, între toate localitățile, se remarcă prin caracterul său sudic și levantin — străzi înguste urcînd și coborînd în pante repezi, umbrite de cerdacuri mult ieșite înafara clădirilor. Casele sînt de piatră și cerdacurile lor de lemn sînt închise ca niște cutii și aplicate pe fațadă, imediat sub streșină. În lipsa zăpezilor, acoperișurile au o pantă foarte dulce, iar la unele case aproape că n-au de loc. Adeseori clădirile sînt străjuite de cedri și frunzișul lor de un verde întunecat, alături de perețele de piatră, ars de soare. Țîi sugerează sudul, imensa regiune ce se întinde din Siria pînă în Maroc.

Vizitarea coastelor și a grădinilor am început-o cu palatul Voronțov, ale cărui fațade sînt lucrate în stiluri diferite, începînd cu goticul englez și sfîrșind cu stilul maur. În vremea conferinței de la Yalta, Churchill a locuit aici și castelul acesta, construit la fel cu altul aflat în Scoția și aparținînd lui Walter Scott, l-a făcut să exclame: „Mă simt aici ca în bătrîna și buna Anglie”.

Nu departe e palatul din Livadia (unde, în timpul conferinței mai sus pomenite, a locuit Roosevelt), ridicat în piatră albă de Inkerman, în stilul Renașterii italiene. Palatul lui Voronțov e muzeu, acesta e sanatoriu-casă de odihnă.

Stilul Renașterii italiene, în care a fost construită clădirea, a ajutat-o să devină figurantă cinematografică. Ea a apărut în întregime în „Tănuțul”, ca palat al cardinalului Montanelli, iar în „A 12-a noapte”, datorită grădiniilor sale interioare acoperite cu o plasă ce o ferește de păsări.

După vizitarea palatului, ar fi trebuit să vedem și grădina, dar am renunțat, pentru a o admira în voie pe cea de la Nikita, care

Implinea cam un veac și jumătate și intrunea aproximativ șapte mii de varietăți vegetale. Înființată în 1812, atunci cînd Suvorov sfărîma armata napoleoniană, grădina aceasta a fost concepută de botanistii ruși pentru acclimatizări valoroase. Gîndiți-vă — continentul Siberia, Uralul, nordul Rusiei europene, însoțite de provincii ale sudului; într-o parte a țării se ciocnesc arme, drumurile sînt presărate cu morți, satele arse, se sfarmă „Invincibila Armada” franceză, corbi croncănesc peste cîmpuri — iar aici, în sud, botanistii fac să se nască o grădină de basm, în care adierile parfumate mișcă evantaietele palmierilor din îndepărtata Japonia.

Plantele din grădina asta au treizeci de ani, cincizeci, o sută cincizeci de ani. Pinul italian, ale cărui gogoși sînt comestibile, a fost plantat pe vremea războiului cu Napoleon; cedrul libanez implinește un veac și un sfert; pînă și grațioșii palmieri-evantai de Japonia, care și înfășoară trunchiurile în pîslă, ca să nu înghețe iarna, au optzeci de ani. Pentru ca grădina să capete înfățișarea asta luxuriantă, a fost nevoie de munca a șase generații de savanți-grădinari. Ei nu s-au frămîntat pentru a găsi secretul lălelei negre; dar datorită lor, pe meridianul care trece prin Constanța și Pitești se coc lămii, portocale, smochine. În cinstea lor aș pune la intrarea parcului Nikita un smochin, un Onerqus ilex (stejar de piatră) și un arbore de aur. Primul pentru dulceață, al doilea ca simbol al veșniciei, al treilea, pentru că frunzele sale pătate cu galben par a fi neîncetat luminate de soare.

Pe poteci repezi, cotite, am ieșit din parcul Nikita la țărîm. Am urcat în șalupe, îndreptîndu-ne spre Gurzuf și Artok. Nu am vizitat celebra tabără a pionierilor, ci am zărit numai de departe pâlări-oarele acelea albe, pleoștite, numite „tomi”.

După o scurtă plimbare prin Gurzuf, ne-am întors pe o puternică hulă, nu înainte de a vedea cîteva stînci celebre care străjuiesc vestul coastei de sud.

Sînt mai întîi doi bolovani uriași,

doi gemeni, pe limba locului „Adalari”, în apropiere de țărîm, și care, pare-se, n-au fost totdeauna pietre, ci și-au început existența ca oameni. Este, apoi, băgată în mal, o stîncă — numită Stîncă Genoveză, pentru că pe dînsa construieră genovezii o cetate (cumva o îndepărtată soră a lui San-Giorgio, Giurgiul nostru). Aici stătea adeseori Pușkin și își scria versurile, la orele acelea cînd zarea e purpurie și pescărușii roșii sidefați. În vreme ce spuma se destrăma pe coastele tăioase, învăluit în mantie, poetul părea că plutește deasupra mării. Și poate că într-adevăr plutea...

Alături de Stîncă Genoveză, intrînd mult în mare, e o alta, care a servit de podium lui Șaliapin. Inchipuiți-vă marea legănată de hulă, sub cerul întunecat. În jurul stîncii se înalță și coboară bărci luminate de felinare. Talazurile deferilează pe stîncă, bărcile gem, vislele se ciocnesc de copastii, coamele înspumate se sparg în aer și deasupra acestui vacarm se înalță o voce care se ia la întrecere cu marea. Se simte în glasul puternic, copleșitor, încîntarea pricinuită de victoria asupra hulei. El cîntă în fața mării, stăpînînd tot universul sonor; nu murmurul dulce al piraiei, nu gunguritul porumbeilor, ci însuși vuietul acesta imens, crescînd de pretutindeni, se pierde, se stinge sub vocea lui izvoartă dintr-un piept de Titan.

Să bați marea cu vergile, ca Darius, pentru a o pedepsi, a o învinge? Neputința omenească! Dar să-i acoperi vuietul cu glasul tău, să cînti, să cînti, să simți cum melodia gravă cu care aproape te confunzi acoperă totul, este totul!...

Și Pușkin, și Gorki sînt înfățișați în tablouri pe malul mării. Primul, într-o mantie romantică, cu bărbia scoasă înainte, visător, privind către depărtări; al doilea, țînînd deasupra capului noul născut al unei femei sărmane. (Ilustrație la o povestire biografică). Marea — leagănul vieții, izvorul vieții — primindu-l pe noul Om, pe care marele umanist, cu figura strălucind de bucurie, îl ridică sus, cît mai sus. Pușkin, Gorki, Șaliapin — ce impetuozitate rusească îi unește într-o imagine comună pe țărîmul Crimeei, ea și cum de aci ar putea îmbrățișa întregul univers cu iubirea lor! Firi aprinse, dezlănțuite, simțindu-se pe acești țărîmi, în fața mării, liberi, înafara Rusiei țariste, liberi să-și strige dragostea și ura în gura mare, deasupra valurilor neostenite, către toate zările.

Dacă întinderile de apă, nemîscate, te poartă către începutul lumilor și neființă, rostogolirea regulată a talazurilor te umple de neliniște — ea materializează mișcarea perpetuă și infinitul. Întinderile de apă încremenite sau neconținute înlăntuire a valurilor sînt cele două fețe ale monotoniei, ale nemișcării și ale mișcării veșnice. Dar dacă talazurile se frămîntă, dacă vîntul smulge spuma de pe crestele de apă și o spulberă în văzduh, dacă marea aceasta enormă și grea urlă, se zbugiumă, șueră, chiuie, geme, se zvîrcolește — atunci omul o simte omenească. Inima plină de pasiuni a artistului se simte una cu această clo-cotire a văzduhului și a mării.

Clocotul inimii lui nu mai e închis de nevolnice coaste, singele nu-i mai bate în temple și în degete, ci el se zbugiumă cu totul, în totul. El e marea, el e furtuna. În clipa aceasta, cînd insul a dispărut și poetul se zbate o dată

cu văzduhurile, uriaș, cumplit victorios, îndurerat, el trebuie să se avînte mai sus, deasupra norilor grei, mai sus, mereu mai sus, pentru că numai universul întreg ar putea să încapă furtuna dintr-insul:

Și atunci poetul, ale cărui mari aripi îl poartă peste norii grei, în văzduhurile zbugiumate, cîntă sălbatic, deasupra lumii:

Tot mai tare și mai tare te dezlănțuie, furtună...
Iar furtuna e însuși ei.

Marea aceasta a sudului se întîlnește pe toată coasta cu pădurea rusă, nu numai semănînd palmieri printre stejari, dar împletind legendele.

Una din ele s-a născut din ceața albastră ce învăluie în zori stîncă Aiudag — stîncă ursului. E un bolovan uriaș, care aduce cu un urs culcat pe burtă, cu capul cufundat în mare. Cînd valurile sînt furioase și se sparg de țărîm, se pare că ursul ridică fruntea din apă, gemînd, și spuma mării i se prelinge pe colțurile botului. El ar vrea să se miște — dar de mii de ani coastele i-au înțepenit, s-au acoperit de pămînt și deasupra lor a crescut o pădure. Bătrînul urs își acoperă atunci din nou capul sub talazuri și rămîne așa, orb și surd, doborît de neputință.

Dar cu multă vreme în urmă el era liber și mormăia prin pădurile din nord. Era un urs mare și cafeiniu, cu ochi mici, de chihlimbar, cu colți galbeni și blană moale. Era atît de furios, încît ceilalți urși se ascundeau de el și veritabilele mureau bolnave de inimă, numai ascultîndu-i mormăitul. Iar cînd se îmbăta cu băutură de afine, înjura atît de groaznic și din senin, că nimeni nu mai ieșea din scorburi. Îi părea bine ursului că-i temut și-și cînta singur de beție, suflînd pe nas și scuipînd în toate părțile.

Într-o seară, cînd era mai beat ca niciodată, ursul întîlni în pădure o fetiță. Era o fetiță mică și ursului îi păru la început că e un iepuraș încremenit de groază. Se apropie de iepuraș să-i rînjască sub nas și să-l vadă cum pică de groază, dar cînd colo deosebi un păr lung și galben, niște obrăji de piersică și doi ochi mari și albaștri, ca florile de cîmp.

De uimire, ochii mici ai ursului se făcură mari — două lumini galbene — și atunci fetița întinse mîna rîzînd și-l mîngîie pe bot.

Nu pot să vă spun ce se întîmplă atunci în sufletul ursului. Pe de o parte se minie de faptul că fetița nu arăta speriată — iar pe de alta, ceva se topi în inima lui, atît de dulce fusese mîngîierea fetiței.

— Ce faci aici? — întrebă el cît putu de încet.

— Caut o floare — spuse fetița.

— Ce fel de floare? — întrebă ursul.

— O floare albastră, care zboară. Uite, așa zboară — și fetița dădu din mîini ca o pasăre.

— Oho-ho — rise ursul, ascunzîndu-și colții galbeni — aia nu era o floare, era un fluture.

Și i se făcu milă de prostia fetiței, care nu deosebea un fluture de o floare. O duse sub o tufă de rosmarin, îi făcu un pătucean de mușchi, o înveli și o veghe să adoarmă. În noaptea aceea, pentru prima oară se gîndi că a ajuns atît de fioros numai pentru că trăiește singur. Cînd se făcu dimineață, ursul încă mai stătea lângă fetiță, posomorît și totodată mulțumit. Un fel de căldură îi cuprinsese

pieptul pârșos și-i făcuse urechile să se pleștească.

Pînă la prînz află toată pădurea de fetița ursului și născoci pe seama lui fel de fel de povești. Iar dînsul aștepta înfricoșat venirea părinților fetei, care, desigur, o căutau ca s-o ia înapoi. Dînsii însă nu se arătară în ziua aceea. Nu se arătară nici după o zi, nici după două, nu veniră nici la începutul toamnei. În vremea asta, fetița se obișnuia cu pădurea și pădurea cu ea. Umbla îmbrăcată într-o rochiță furată din sat de o coșofană și era încălțată în opinci de coajă de mesteacăn. Ursul o însoțea pretutindeni și, pe măsură ce trecea timpul, nu-i mai ieșea din cuvînt.

Astfel trecură ani și fetița crescua. Ochii ei albaștri se alungiră, ca ochii chinezilor de pe farfuriile de porțelan, părul galben, crescut pînă la jumătatea spatelui, i se înroșise puțin și cînd fata alerga printre copaci, pletele ei păreau flăcări ce joacă pe comori. Vestea frumuseții ei se duse peste mări și țări și mulți veniră s-o caute. Ursul însă o păzea strașnic și o ferea de toți. Pînă într-o zi, cînd, beat de vin de afine, adormi într-o poiană, sforăind gros și mormăind. De cum începu să sforăie, un călăreț se strecură printre arbori, ducîndu-și calul de căpăstru. Era un războinic cu pieptar de zale argintii, cu mînci de mătase și sabie încovoiată pe șold. Avea ochii negrii, mustață neagră și părul negru și inelat. Fata îl văzu și înmărmuri. Semăna cu un diavol, dar zîmbea și dinții îi străluceau albi. Se îndreptă spre ea cu mîna întinsă, pășind ușor și chemînd-o cu ochii. O cuprinse de mijloc, o săltă pe crupa armăsarului și, cînd dînsa vru să țipe, îi astupă gura cu un vâl de mătase.

Ursul se trezi la tropăitul calului. Înainte de a afla nenorocirea, simți că s-a întîmplat ceva și răcni fioros, cum nu mai făcuse de mulți ani. Apoi ajunse în poiana unde o lăsase pe fată, văzu urmele calului, urmele omului și înțelese. Răcni atît de tare bătrînul urs, că

cintezoi se rostogoliră de pe crengi, veverițele înghițiră alunele pe nemestecate, vulpile țîșniră din vizuini și iepurii începură să fugă bezmetici, ciocnindu-se între ei. Ursul se aruncă pe urma răpitorului. Urla și mormăia, lacrimi fierbinți îi curgeau de-a lungul botului și o durere ascuțită îl înțepa în pieptul său mare și pârșos. Din goană smulgea copacii și vîntura pămîntul, iar urletul lui, mereu mai răgușit și mai cumplit, părea însuși strigătul morții. Ajunse astfel la marea cea mare, care scaldă țărnițele de stînci, și o văzu pe fată, pe fata lui, urcată pe o corabie smolită, chemîndu-l și plîngînd în hohote.

— Vinnnn, vinn—strigă ursul și, răcnind de furie, se aruncă în valuri.

Dar era prea mare și prea greu, ca să-l țină apa.

Atunci sări iarăși pe țărni. Se trînti cu burta la pămînt și începu să soarbă marea. Dragostea și durerea îi frigeau pieptul, iar talazurile nu puteau să-l răcorească. El nici nu voia alinare — voia să sece marea și să ajungă corabia tilharilor. Bău talazuri întregi, apa care ar umple un iaz de moară, care ar ajunge unui rîu, unui lac. Labele i se afundară în pămînt și rămase întins pe pîntece. Sorbi astfel apa mării zile și nopți. Grumazul îi înțepeni, apoi picioarele, spinarea — și, încet, încet, împietri cu totul.

Trecură ani mulți, sute și sute de ani.

Cine ajunge azi la tabăra Artek, lîngă Gurzuf, poate vedea alături de aleile pe care forfotesc cravatele roșii, un urs uriaș, culcat pe burta și sorbind apa mării. În nopțile de furtună își scoate botul din apă și privește către Sud. Dar numai o clipă, o frîntură de clipă, ca o părere. Apoi grumazul i se apleacă din nou și el soarbe mai departe apa mării, căci jubirea pentru fata pe care a crescut-o nu-i dă pace și nu se ostioiește după atîtea sute de ani.

Cu unul din cetățenii taberei Artek.

**LA ORA
9.59**

ȘCOALA

— Alarmă în sud — Ard școlile în Tennessee — K.K.K. ordonă: „ucide-l pe negru!” — Huliganii rasiști la lucru — Elevii de culoare înfruntă baionetele guvernatorului din Arkansas — Rușinea Americii.

Încă din ajun orașul era cuprins de alarmă. Redeschiderea școlilor, anunțată pentru a doua zi, nu prevestea nimic bun nici celor din Phillips (statul Alabama). Din gură-n gură se zvonise că glugile albe au jurat în fața „marelui dragon” să-i lichideze pe toți negrii care ar cuteza să pășească pragul școlilor în care vor învăța odraslele abililor-pur sînge. Hotărîrea luată la Washington acum trei ani de Curtea Supremă a S.U.A. de a aboli segregarea rasială în școlile americane nu putea fi ținută în seamă de suprasistiții din Alabama. De altfel, crucile uriașe aprinse în miez de noapte la marginea orașului dăduseră semnalul mării răfuiei din zori. Cu două ore înainte de începerea cursurilor, un telefon misterios avertizează: „La ora 9,59 școala va sări în aer”. Drept represalii pentru faptul că pastorul de culoare Shuttlesworth, sfidîndu-i pe rasiști, înscrisese cîțiva copii negri la școala din Phillips.

La aceeași oră, în aceeași dimineață, puternice explozii ale fanatismului rasial s-au produs simultan în mai multe state ale sudului. Lozinca „No integration!” declanșase pretutindeni un adevărat război împotriva elevilor și studenților negri, culminînd cu dinamitarea școlilor și bombardarea cu pietre a bisericilor oamenilor de culoare.

Anul trecut, la Clinton, Oliver Springs, Sturgis, Texarkan, Birmingham, Montgomery. Anul acesta la Birmingham, Nashville, Greensborough, Phillips, Charlotte, Little Rock. Mereu aceeași imagine a ororii rasiște, mereu aceeași orgie canibalică.

În America libertăților cu nemiluita a devenit o sumbră tradiție ca anul școlar să înceapă cu vărsări de sînge provocate de dezmățul rasist.

Copilul nu uită prima zi de școală; elevul sau studentul este copleșit de emoție la reluarea cursurilor. Așa se întîmplă de obicei. Dar pentru copiii negri sau albi, pentru elevii și studenții albi sau negri din Alabama sau din Arkansas, din Tennessee ori din Carolina de Nord, prima zi de școală a însemnat un coșmar îngrozitor. În acea zi zeci și zeci de negri micuți au fost bătuti cu pietre, scuipați sau fugariți de huliganii „albi”, elevii și studenții de culoare au înfruntat baionetele guvernatorului rasist Faubus în Arkansas.

Copii negri și-au văzut tații lînșati sub ochii îngăduitori ai domnilor ofițeri. Iar la Birmingham, urlînd „ă-l ucidem pe negru!”, 15 huliganii au tăbărit asupra unui pastor de culoare, maltrătuindu-l cumplit pentru că voia să-și înscrie fiica la școală.

Au urmat noi acte de violență în numeroase orașe ale sudului S.U.A.

Sute de haidamaci ai Ku-Klux-Klan-ului, protejați de armată, și-au făcut de cap, urlînd pe străzi ca niște bezmetici, spărgînd geamurile școlilor și dedîndu-se la o adevărată vinătoare de negri. Accesul negrilor în școli a fost împiedicat deopotrivă de cordoanele huliganilor și de cele ale trupelor înarmate. Pe trotuarul din fața unei școli din North Little Rock, rasiștii au tras o linie albă cu inscripția: **negrul care va trece peste această linie albă va muri!** S-au trimis scrisori de amenințare cu moartea studenților de culoare. Pe drumurile ce duc spre școală, „albii” au încercat să-i calce cu automobilele pe colegii lor negri.

Pentru ca pogromul să se desfășoare întocmai după ritualul Ku-Klux-Klan-ului, a fost eliberat din temniță (pe cautiune, bineînțeles) faimosul propagandist al urii, huliganul rasist Kasper, care operează în Tennessee.

Și în timp ce, la lumina crucilor în flăcări, tinerii „puritani” se răfuiuau nestîngheriți cu concetățenii lor de culoare, oficialitățile de la Washington, neliniștite probabil de amploarea luată de „jocul teribil” al băieților din sud, purtau discuții telefonice... „de principii”, cu șerifii refractari... Insuși președintele Eisenhower a fost nevoit să-l tempereze (de altfel fără prea mult succes) pe zelosul guvernator al statului Arkansas; dar pînă una alta, bandele asmuțite contra școlarilor și studenților negri își desăvîrșiseră opera. „Dacă a curs sînge de negru, apoi am conștiința împăcată” — a declarat cu sadism Faubus. Iar în clipa cînd mister Herbert Brownell, ministrul de Justiție al S.U.A., se pregătea să-i dojenească, prin... corespondența oficială, pe „extremiștii” de categoria senatorului Faubus, ziarele din New-York anunțau cu litere de o șchioapă ultima performanță a rasismului american: „La Nashville (statul Tennessee) școala elementară „Hat ie Catton” a fost dinamitată și aruncată în aer”.

...Spre „gloria” Ku-Klux-Klan-ului...

...Spre rușinea Americii.

D. BABOIAN

VIA SĂRI ÎN AER!

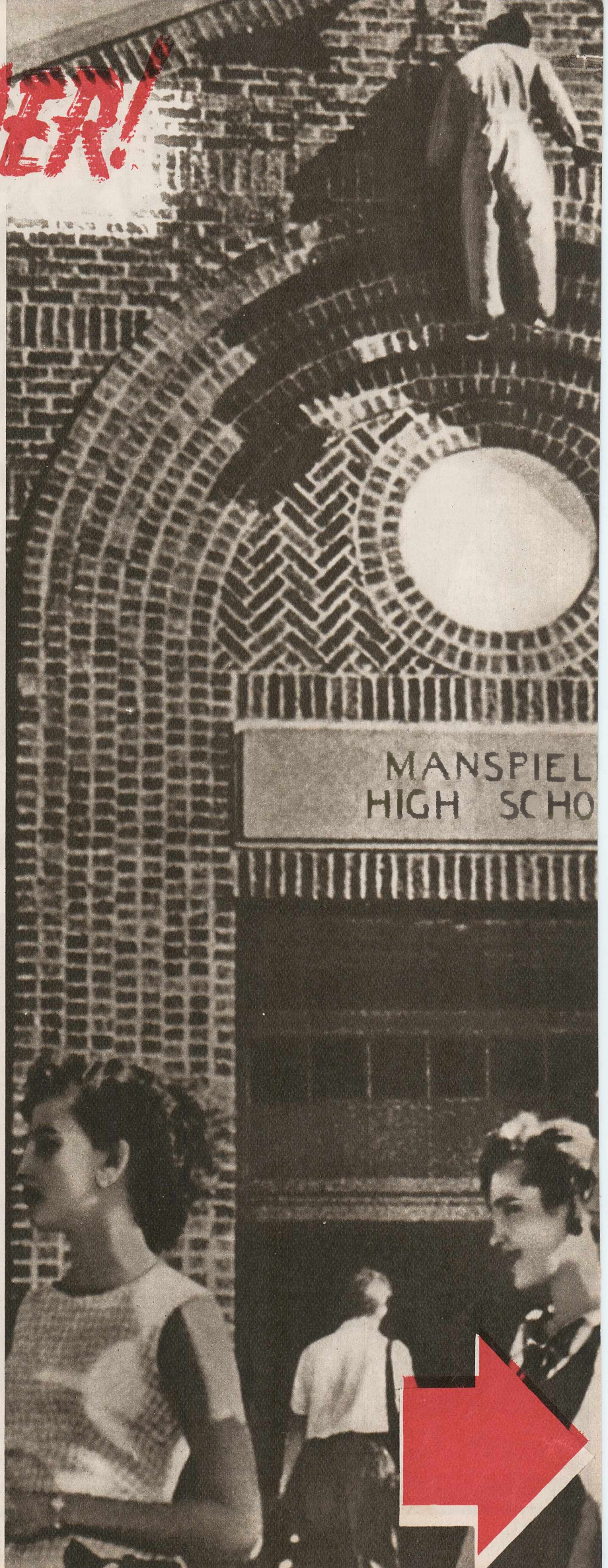

Iată-l, fără glugă, pe unul dintre cei mai feroși cîrmuitori ai Ku-Klux-Klan-ului, „marele dragon” al statului Indiana (S.U.A.). Condamnat la moarte pentru asasinat, el a fost scos recent din temniță, ca să-și reia vechile indeletniciri, cu sau fără glugă. Cine ar putea afirma că acest ucigaș cu privire de călău hitlerist a fost străin de nelegiuirile săvîrșite de rasiștii la redeschiderea școlilor în S.U.A.?

↑ Săptămîni în șir, înainte de începerea anului școlar, organizațiile oculte ale K.K.K. au desfășurat o susținută campanie pentru pregătirea loviturii de la 9 septembrie. În cadrul unor reuniuni și procesiuni nocturne, la care au fost convocați tineri huligani albi gata oricînd de aventuri criminale, „marele vrăjitor imperial” în persoană a ținut predică ațîțătoare la „război civil rasial”.

„Iată primul și ultimul negru care a pus piciorul în această școală. Amin!” După ce au fixat la poartă o pancartă cu această inscripție, preacuvioșii rasiști au spînzurat manechinul negru la intrarea în școală, în semn de sinistru avertisment dat elevilor de culoare. →

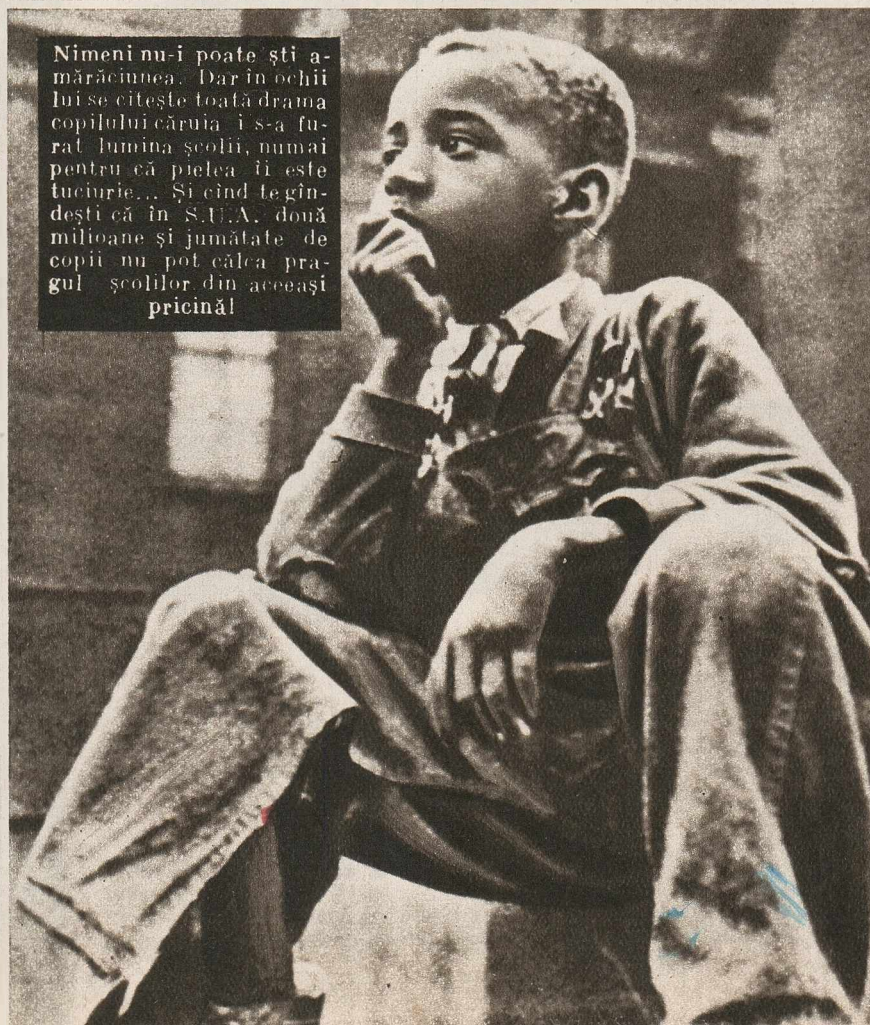

↑
 Priviți fotografia aceasta reprodusă din revista „Schweizer Illustrierte”. Numai pentru că elevul negru a avut curajul să înfrunte pe huliganii rasiști care-i barează drumul spre școală, el este escortat cu strășnicie, ca un răufăcător, de soldați americani cu baioneta la armă. Orice s-ar zice, este de-a dreptul impresionantă această „grijă” deosebită pentru libertatea individului în S.U.A.!

↓
 Una din școlile din Nashville devăstate de rasiști. Imagine transmisă prin Telefoto ziarului italian „Unità”.

Nimeni nu-i poate ști amărăciunea. Dar în ochii lui se citește toată drama copilului cărui i s-a furat lumina școlii, numai pentru că pielea îi este tuciurie... Și când te gîndești că în S.U.A. două milioane și jumătate de copii nu pot călea pragul școlilor din aceeași pricină!

Fantomele din peștera

— povestire științifico-fantastică —
de Octavian SAVA

Nu știu dacă ați aflat cît sînt de curajos. Vă spun eu. Sînt formidabil. Noaptea, de pildă, dorm cu lumina stînsă. Nu las să ardă decît o lămpîță mică de noptieră. Apoi nu mi-e frică de cîini. Dacă sînt bine legați, mă apropîi pînă la o distanță de zece pași de cușca lor. Inșă dovada cea mai grăitoare a curajului meu o constituie faptul că scriu din cînd în cînd cîte o povestire, deși știu foarte bine că orice critic are dreptul să mă facă harcea-parcea, chiar mai înainte de a fi apucat să-mi încasez drep-turile de autor.

Dar nu despre critici voiam să vă povestesc, ci despre comportarea mea plină de bărbăție față de niște fantome.

Așadar, să încep. Trei zile după ce fusesem numit medic în satul L... din Ardeal, un tînăr geolog, Titus Opran, originar de acolo și venit să-și petreacă concediul la părinți, mi-a istorisit următoarea întimplare:

Prin partea locului hălăduia, înainte cu un veac și jumătate, un haiduc vestit, pe numele lui Vasile Rupea. În iarna geroasă a lui 1784, oamenii haiducului au atacat un postalion care aducea solda pe ultimele trei luni pentru regimentele cantonate în orașelul B... Soldații lui Iosif al II-lea fuseseră trimiși aici pentru a înăbuși răscoola lui Horia, iar intenționa chesaro-crăiască avea tot interesul să-i plătească bine. De aceea nici prada lui Rupea nu era de lepădat.

Haiducul făgăduise oamenilor săi că trei sferturi din aurul împărțesc va fi dăruit lui Horia, să-i slujească la cumpărarea de arme, și numai un sfert va păstra pentru ceata lor. Rupea s-a lăcomit inșă și, punînd mîna pe toată prada, a tănuit-o într-o peșteră știută numai de el. După aceea a fugit în munți, cu gîndul de a se întoarce mai tîrziu să-și ia comoara. Dar soarta i-a fost potrivnică. Haiducul a fost prins de austriaci, pus la cazne și ucis. El a murit blestemat și hulit de foștii săi tovarăși. După această moarte năprasnică, haiducii au căutat în zadar peștera unde se găsea ascuns aurul. Nimeni n-a fost în stare s-o afle. În sat, s-a țesut legenda că mult rîvnita comoară ar fi păzită de niște strigoi și că acel care o vede își pierde de îndată lumina ochilor. Oamenii mai povestesc și astăzi legenda și foarte mulți cred în ea — a încheiat inginerul, scuturînd cu un gest grăbit scrumul țigării care se mistuise aproape toată și-i arsesse degetele.

Mărturisesc că tot ce-mi spusese nu mă prea impresionase. Eram sătul de propriile mele minciuni privitoare la niște meteoriți de aur căzuți în Africa Ecuatorială și nu mai aveam nici un chef să ascult balivernele altora.

— Povești! Basmе de adormit copiii!
— Poate... — mi-a răspuns inginerul. Oricum, eu cred. Rupea a existat cu adevărat, iar urmașii lui trăiesc și astăzi în L... Pe unul dintre ei vreau neapărat să-l cunoști. Crede-mă că este un individ foarte interesant...

A doua zi Titus sosi însoțit de un om mic de statură, îmbrăcat în haine de pădurar.

— Vasile Rupea — se prezentă fără altă introducere noul venit.

— Cum? — am bîguit eu.

— Da, nu te mira, interveni inginerul. Il cheamă exact ca pe haiduc.

Poftit să ia loc, pădurarul nu se lăsă mult rugat ca să-și înceapă povestirea. Cînd vorbea, își ascundea mereu privirea și clipea des, ca un om obișnuit să stea mult în întuneric și care ieșise brusc la lumină. Era ceva în înfățișarea lui, care îmi amintea de un liliac speriat.

— Și eu am căutat peștera — începu el — dar n-am găsit-o. Acum douăzeci de ani, inșă, frațele meu a dat de ea. S-a strecurat înăuntru printr-o crăpătură, pentru că intrarea era acoperită de o stîncă. Acolo a găsit grămezi de aur. Dar cînd să-și umple bine buzunarele, deasupra comorii a început să joace un norod de stafii. Hîrci fioroase, numai oase, care țopăiau și se răuceau de-ar fi putut băga în sperieți un sfînt, da' mi-te un pădurar păcătos. Fratele meu a lăsat dracului comoara și pe aici țî-e drumul. Cînd a ajuns afară a mulțumit fierbinte lui Dumnezeu c-a scăpat teafăr și s-a jurat că nu mai calcă în peșteră. Dar chiar de a doua zi i s-a pus o pînză neagră pe ochi și în mai puțin de o săptămînă a orbit.

— Dar dumneata cum de cauți comoara? Dumitale nu țî-e frică, că ai să orbesteți? — am întrebat eu neîncrezător.

— Îmi este. Dar aurul blestemat nu-mi dă pace. Noaptea aud o voce din pădure care mă strigă: „Hai, vino mai iute! Te chem eu, Rupea hoțul. Aurul este al neamului nostru, tu trebuie să-l găsești“. Atunci nu mai pot sta locului, pornesc să caut peștera. Dar ce folos... Nimeni n-o s-o găsească vreodată...

Vorbea cu multă patimă acest urmaș de haiduc. Cuvintele lui m-au urmărit vreme îndelungată. Parcă vedeam aievea scheletele înspăimîntătoare prinse în vârtejul unui dans macabru...

Totuși, cînd Titus Opran îmi propuse să-l însoțesc în căutarea peșterii, nu știu nici eu cum și de ce m-am lăsat convins și am pornit împreună cu el.

Aici, dragi cititori, ar urma în mod obișnuit descrierea fazelor expediției și a coclaurilor pe unde am colindat. N-am să comit inșă această greșeală din două motive:

1. Pentru că nu-mi place să fac descrieri de natură.

2. Pentru că dumneavoastră nu vă place să le citiți în cadrul schițelor științifico-fantastice.

Important este, inșă, că de cîteva ori în decursul ascensiunii am fost gata să las naibii aurul haiducului și să mă întorc acasă. Dar, împins de o nobilă hotărîre, m-am tîrît gîfind în urma lui Titus, care sărea sprinten din stîncă în stîncă, pînă cînd — ah, moment fericit! — mi-a alunecat o piatră de sub bocanc. În clipa aceea m-am rostogolit în gol, vertiginos,

păstrînd în suflet un singur regret: că nu-mi făcusem încă testamentul.

Cînd m-am trezit din buimăceala aterizării forțate, mi-am dat seama că ajunseseam în fundul unei ripe.

O, tu, bătrîne Esculap, zeu al medicinei! O, tu, muză a povestirilor științifico-fantastice, cere inșă nu ai nume, pentru că Jules Verne n-a fost contemporan cu Homer! O, voi, duhuri ale munților! Voi mi-ați răsplătit îndrăzneala, zvîrlindu-mă la intrarea peșterii pe care o căutam. Da, descoperisem peștera. Ea corespundea exact descrierii făcute de pădurar. Deci partea cea mai importantă a misiunii noastre era îndeplinită. Nu ne mai rămînea decît să descoperim și comoara. Despre fantome, ce să spun, preferam să nu le descoperim. Nu pentru că aveam ceva special împotriva lor. Dar spuneți și dumneavoastră: ce rost ar fi avut să ne întîlnim nas în nas cu niște fantome, tocmai acum, în plină campanie împotriva superstițiilor?

Coborînd pe o coardă prinsă solid de colțul unei stînci, Titus ajunse repede lîngă mine și pătrunserăm amîndoi în peșteră. Primii treizeci de metri i-am străbătut mai mult zvîrlindu-ne printr-un coridor strîmt și umed. Din tavan se prelingeau picături reci de apă, a căror atingere înghețată ne dădea fiori. Drumul ni se păru mai greu cînd coridorul se frînce brusc și înaintea noastră se deschise o pantă abruptă. Din fericire, apa scobise peretele de piatră și formase o scară naturală, pe care începurăm s-o coborîm plini de griji.

Peștera era scufundată în întuneric și tăcere. Nu se auzeau decît pașii noștri și susurul monoton al apei. Nici un alt zgomot nu tulbura liniștea. Cînd eram inșă mai încrezătorii că expediția noastră va decurge fără nici un incident neplăcut, se dezlănțuî din senin un uruit asurzitor, care ne băgă în sperieți. Părea că tușește un animal gigantic. O tuse seacă de fumător, dar amplificată la maximum.

— Ciudat zgomot, Titus — am murmurat eu, căutînd să-mi stăpînesc clănțănitul dinților. Un dinosaur care... fumează.

Titus nu-mi răspunse. Am tăcut și eu. Dar gîndurile îmi fugeau nebunește. Ah, blestemată idee. Cine m-a pus să devin căutător de comori pázite de strigoi? Mai bine mă făceam filatelist; e în orice caz o manie mult mai puțin primejdioasă...

Coborîrea se sfîrși pe neașteptate. Ajunserăm într-o adevărată sală de bal. Coloane fin sculptate de mîna unui artist neîntrecut înconjurau platforma de dans. Din loc în loc se deschideau loji tainice, din care cei mai în vîrstă ar fi putut urmări în tihnă vârtejul amețitor al perechilor de dansatori. Oare aici aveau să danseze și fantomele?

Folcsindu-mă de lanternă, eu și începusem să le caut. Raza gălbuie luneca pe pereții de stîncă,

dădea o strălucire ireală stalactitelor și stalagmitelor, se strecura pînă în colțurile cele mai ascunse și, pentru prima oară de cînd se născuse această peșteră, alunga întunericul.

Uimiți de frumusețea din jur, uitaram de uruitul suspect care mă tulburase atît și înaintaram într-un gang înalt, menit parcă să-ți pună curajul la încercare... Deodată, un fenomen ciudat mă făcu să mă ciupec pînă la sînge, ca să-mi dau seama că nu visez. Peretele din stînga noastră era luminat... Avea o strălucire pală, galbenă, irizată, de parcă ar fi fost poleit cu aur. Fără a-și primi razele de la vreo sursă luminoasă, ecranul de piatră licărea în noaptea veșnică a grotii, la fel de uluitor ca un joc multicolor de artificii pe fundul întunecat al oceanului.

— Asta să fie comoara? — am întrebat eu, apropiindu-mă de peretele luminos și trîgîndu-l pe Titus după mine.

Necugețate gînduri. Ca la o comandă niște schelete hidoase începură să joace pe perete. Am simțit cum mi se ridică părul măciucă. Un sloi de gheață îmi lunecă pe șira spinării, iar inima îmi bătea să-mi spargă cușca pieptului. Am strîns brațul prietenului meu. Stăteam amîndoi încremeniți, fără să putem scoate un cuvînt. Stafiiile încetară dansul macabru, iar noi rămăserăm ca hipnotizați de spectacolul de necrezut la care asistaserăm. Și probabil că regizorul necunoscut care aranjase toată această punere în scenă, socotînd că ceea ce făcuse pînă acum nu era suficient de tare, mai puse și o voce misterioasă să strige de undeva, dintr-un ungher ascuns al peșterii:

— Mîinile su!

Strigătul făcu ocolul grotii, fu reluat de sute de glasuri din bolțile și cotloanele fără sfîrșit, iar acum reveni amenințător în gangul în care ne aflam noi. O dată cu el, luminat de o fac'ă, îndărătul nostru, la capătul coridorului, răsări ca din pămînt Rupea, pădurarul. Limbile de foc aruncau umbre tremurătoare pe obrazul lui, dîndu-i o înfățișare sinistă. Ținea pușca cu țeva îndreptată către noi.

— Ispita comorii v-a adus și pe voi aici! Dar ați uitat că bătrînul

haiduc a singerat pentru ca aurul să fie numai al nostru, al neamului Rupea! Dumnezeu m-a ales pe mine să găsesc peștera și să mă bucur de comoară. Pe voi nu v-a chemat nimeni și nu aveți nici un drept asupra ei!

Ochii pădurarului, atît de turluri de obicei, sticleau acum, ca și cum în ei ar fi ars o văpaie fierbinte, mistuitoare. Privirea amenințătoare, tonul lugubru al vocii lui, pușca îndreptată nu prea binevoitor către noi mă determinară să caut un glas cît mai blind cu care să-l liniștesc.

— Ai dreptate. Comoara e a ta și nouă nu trebuie să ne dai absolut nimic!

Apoi, ca nu cumva să-i jignesc intențiile bune, adăugai prevenitor, în timp ce, părăsind culoarul, ne îndreptam spre el:

— Cel mult, dacă vrei să ne oferi un premiu de consolare, ceva, acolo, care nu contează... Asta primim...

Teava neagră a puștii se ridică înspre noi și mai vehementă. Am înțeles. Pădurarul nu era de acord nici cu această propunere modestă. Ce zgîrie-brinză! La urma urmelor noi am fi fost mulțumiți să plecăm și cu mina goală, fără nici un fel de pretenție. Dar țî-ai găsit! Lui Rupea nici asta nu-i era pe plac.

— Veți muri amîndoi! Așa făcea și străbunicul meu. Cînd cineva afla locul unde-și tănuia prada, îl tăia. Scurt! Pădurarul Vasile Rupea nu e mai bun decît haiducul Vasile Rupea.

— Dar unde e aurul? — îl auzii deodată pe Titus întrebînd.

Ei, poftim! Ce mai întrebare! Nu e pădurarul ăsta destul de nebun? Acum, precis o să creadă că vrem să-i luăm pleșca de sub nas. Ce i-a trebuit lui Titus întrebarea asta? Rupea vrea să ne omoare și lui îi arde de întrebări... Dar uite-te că pădurarul nu s-a supărat!

— De fapt, de ar încă n-am dat. Dar toate semnele arată că aici trebuie să fie. Acolo unde zac îngropate comori, duhurile joacă deasupra și ies flăcări din pămînt...

— Ei, așa mai vii de acasă — mă luă pe mine gura pe dinainte. Hai să căutăm împreună...

— Împreună? Niciodată... numai singur!

Dar ce se petrece cu Rupea? A scăpat pușca din mîni. Iși duce palma la ochi. Acum o ridică la făclie. O să-și ardă degetele. Și le-a ars. S-a schimonosit de durere...

— Făclia nu s-a stins! Atunci de ce e întuneric? Spuneți-mi de ce nu mai vede?

Cum nu vede? Doar e lumină. Arde și torța lui, și lămpile noastre electrice au rămas aprinse...

— Oameni buni, spuneți-mi, voi vedeți ceva... sau e beznă?

Nu mai înțeleg nimic. Ce vrea Rupea? Doar e limpede. Peretele dingang e luminos, lămpile, torța... Doar în colțurile mai îndepărtate ale grotii e întuneric. Dar dacă...

— Fraților, sărmanul de mine, nu mă lăsați... Mi-au mîncat strigății ochii... sînt orb... Nu mai văd nimic...

Pădurarul plîngea în hohote. Noi stam și-l priveam înfiorați. Comoara lui Rupea făcuse încă o victimă...

Trei zile mai tîrziu, după ce am mai vizitat o dată peștera, Titus mi-a dat o listă de întrebări privind întimplările misterioase la care fusesem martori. Lista era cam următoarea:

1. Ce crezi despre peretele luminos din peșteră?

2. Ce părere ai: există sav nu stafii? Și dacă nu, cum explici apariția scheletelor?

3. De ce au orbit frații Rupea?

4. Există vreocomoară în peșteră? Am încercat să răspund la toate întrebările. Dar nu pe rînd. Am început cu ultima întrebare — există vreocomoară în peșteră?

Da, există, însă nu aurul lui Rupea, ci un lucru mult mai prețios. În peșteră se găsesc mari zăcăminte de elemente radioactive. Acestea emit radiații alfa, beta și gama. După nume, nu spun nimic, dar să știți că sînt grozave. Uneori, în doze mici, ele pot fi folositoare organismului; dar acțiunea lor intensă și de lungă durată distruge diferite țesuturi ale corpului. Și acum, ajung la prima întrebare. Peretele era luminos din pricina unui fenomen de fluorescență. Ce înseamnă asta? Vă explic îndată. Sub influența emanațiilor radioactive anumite substanțe, cum ar fi sărurile de argint, de bariu, de stronțiu și altele, devin luminoase. O analiză serioasă a rocilor din peretele luminos al peșterii va stabili care din aceste săruri intră în compoziția lor.

Întrebarea a treia: există sau nu stafii?

Spre regretul cititorilor superstitioși, trebuie să mărturisesc că nu am avut plăcerea să întîlnesc în peștera lui Rupea nici o stafie veritabilă. Bine, dar atunci, veți întreba dumneavoastră, ce erau scheletele pe care le-ați văzut?

A, din păcate nu erau decît niște... surrogate de stafii. Aparițiile misterioase nu erau altele decît propriile noastre schelete.

— Cum asta?

Vai, dar nerăbdătorii mai sînteți.

Cițiți în continuare. Radiațiile gama sînt analoge cu razele X, obținute cu ajutorul aparatelor Roentgen pe care le folosim în radioscopii și radiografii. Peretele alcătuit din substanțe fluorescente imita foarte bine ecranul aparatului. Ca atare, razele gama emise din peretele opus celui luminos străbăteau trupul subsemnatului și al prietenului său și erau absorbite mai pronunțat numai de oase. În felul acesta, pe ecranul fluorescent se proiecta tocmai imaginea scheletelor noastre...

Ce vă mirați așa? Ați crezut poate că sînt un fricos care se sperie și de umbra lui... Nu, eu sînt un curajos care s-a speriat de propria sa radioscopie, ceea ce e cu totul altceva.

— De ce au orbit frații Rupea?

Pentru că, supunîndu-se vreme îndelungată radiațiilor din peșteră, acestea au avut o influență dăunătoare asupra organismului lor. S-ar putea, însă, ca un bun tratament să salveze, sperăm, vederea pădurarului.

Ar mai rămîne încă o întrebare care nu se găsește în chestionarul geologului Titus Opran. Ce s-a întimplat cu comoara haiducului Vasile Rupea? Mai există vreocomoară de a fi găsită?

La această întrebare n-am fost în stare să răspund decît un an mai tîrziu, cînd, răscolind niște documente cu privire la răscoala lui Horia, am dat peste o scrisoare a lui Rupea, scrisă cu un ceas înainte de execuție. Haiducul istorisea că trei zile după ce ascunsese aurul, cuprins de remușcări, l-a scos din peșteră pentru a-l duce lui Horia. Dar a fost prins de o patulă împărătească, aurul i-a fost confiscat, iar el însuși a plătit cu viața păcatul său...

★

Vedeți că sînt un om curajos? Am scris și povestea asta, cu toate că orice critic are dreptul să mă facă harcea-parcea... chiar înainte de a apuca să-mi încasez drepturile de autor.

De la IEROGLIFE la ALFABET

de M. MUNTEANU

Ieroglifile chineze constituie unul din cele mai străvechi sisteme de scriere ale omenirii. Pornind de la redarea grafică fidelă a obiectelor și, treptat, mergînd spre abstractizare prin folosirea de combinații de reprezentări concrete și unele ieroglifice cu valoare fonetică, scrierea chineză a trecut în decursul vremurilor printr-un proces de lentă stilizare și rafinare, devenind în primele veacuri ale erei noastre — atunci cînd meșterii chinezi au născocit hîrtia și tiparul — un sistem extrem de complicat, dar desăvîrșit în felul lui: scrierea modernă chineză.

Ieroglifile chineze depozitează, în inepută bogăție a formelor, una din cele mai strălucite culturi ale omenirii. Filozofi, matematicieni, astronomi, medici și agronomi de geniu au încredințat ieroglifelor roadele bogate — ivite pentru întia oară în lume — ale cercetărilor lor, iar poeții, dramaturgii, povestitorii și romancierii au creat, folosind aceleași ieroglifice, o literatură unică în lume, în care subtilitatea și adîncimea se aliază forței și patosului revoluționar.

Dar, cu toate aceste merite istorice, sistemul de scriere chinez, prin complexitatea lui, este o piedică serioasă în opera de ridicare a nivelului cultural al maselor. Pentru a reține, recunoaște și scrie un număr de 6.000-8.000 de semne, se cer eforturi îndelungate și atărutoare, iar mijloacele moderne de comunicare între oameni sînt îngreunate și complicate: în tipografii, zețarii lucrează cu mii de semne, în transmisiunile telegrafice se folosesc coduri complicate, mașina de scris poate fi minuită numai de specialiști cu înaltă calificare etc.

Evoluția ieroglifelor „ma” exprimînd noțiunea de cat.

Încă în 1951 președintele Mao Tze-dun a spus că limba scrisă chineză trebuie să urmeze drumul comun al marilor majorități a limbilor scrise din lume, drumul unei scrieri alfabetice.

Din această problemă derivă însă o alta: unde să fie folosit acest alfabet? Limba chineză are numeroase dialecte, asemănătoare în general prin morfologie și sintaxă, dar deosebite în pronunțare.

Eliminarea ieroglifelor și folosirea unui alfabet sînt deci în funcție de existența unei limbi comune ca mijloc de comunicare valabil în întreaga țară.

Dar care sînt perspectivele răspîndirii pe scara întregii Chine a unei vorbiri comune, a unei limbi naționale unice? Iar acest proces corespunde oare evoluției istorice a limbii chineze?

Istoria limbii chineze este foarte complexă. Poporul chinez, ca și clasele conducătoare din China veche, și-au făurit, fiecare, de-a lungul veacurilor, nu numai o cultură proprie, dar și dialecte proprii. Limba folosită în cultură și în administrația feudală s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de limba poporului, devenind „ven-len”-ul, limba aristocrației și birocrăției feudale. Limba vorbită de mase — așa-numita „bai-hua” — s-a dezvoltat pe căi proprii. În timpul dinastiilor Sun, Iuan și Min, scriitorii chinezi au creat opere literare de înaltă valoare, în care au folosit un dialect foarte apropiat de acela din Pekin, numit „putun hua”. Lucrările scriitorilor din nordul Chinei s-au răspîndit și în sud și astfel a început în ritm lent procesul de răspîndire a acestui dialect. Povestitorii de meserie, „hien șin”-ii, au avut un rol deosebit în promovarea romanelor populare și, implicit, a dialectului în care erau scrise.

O dată cu începuturile dezvoltării capitaliste, „putun hua” se răspîndeste în sferă și mai largă. Cercurile mai înaintate ale revoluției burghize din 1911 au luat și ele unele măsuri pentru promovarea acestei limbi, iar „Mișcarea din 4 mai 1919” a zdruncinat serios poziția pînă atunci dominantă a „ven-len”-ului și a obținut rezultate pozitive în promovarea limbii unice. Uterlor, lupta pentru o limbă unică a fost dublată de aceea pentru alfabetizarea scrierii ei. Toate acestea au reflectat năzuința poporului spre unitatea lingvistică și spre făurirea unui sistem de scriere simplu și lesne de învățat.

După eliberare, paralel cu dezvoltarea masivă a economiei țării și cu descreșterea analfabetismului, numărul acolora care vorbesc „putun hua” a crescut tot mai mult în orașe, centre industriale, școli, armată, radio, cinema, teatru etc. Se apreciază că aproximativ 400.000.000 oameni folosesc dialectul „putun hua”.

Dar chiar această așa-numită „putun hua” nu este o limbă absolut omogenă. Ea cuprinde deosebiri de pronunțare, chiar unele diferențe de construcție gramaticală și numeroase dublete (caractere diferite, dar cu aceeași semnificație). Este deci necesară și o muncă de stand-

dardizare a acestei limbi. Se apreciază că procesul de răspîndire a limbii „putun hua” pe scara întregii Chine va dura 10-12 ani. Pînă atunci, ca o treaptă intermediară, s-a trecut la simplificarea caracterelor și înlăturarea dubletelor. Simplificarea constă în a micșora numărul de puncte și de linii necesare scrierii caracterelor uzuale complicate. În total se vor simplifica aproximativ 1.000 de caractere, din care pînă acum s-au și simplificat mai bine de 500.

Acestea au fost de altfel și soluțiile la care s-a oprit Conferința pe întreaga Chină pentru reforma scrierii și standardizarea limbii chineze moderne, care a avut loc la sfîrșitul anului 1955 la Pekin și anume:

1. standardizarea limbii „putun hua”; 2. promovarea pe scara întregii țări a acestei limbi; 3. introducerea unui sistem de scriere alfabetice în momentul cînd „putun hua” va deveni limba comună a poporului chinez; 4. ca măsură tranzitorie: simplificarea caracterelor.

Este neîndoielnic că imensa operă de unificare a limbii, al cărui act final este scrierea alfabetice a limbii chineze, va fi încununată de succes; ea este o verigă a construcției socialismului în Republica Populară Chineză și corespunde năzuinței spre cultură a marelui popor chinez.

China a devenit o uriașă școală. Iată două linere frânce din provincia Cekian, care își însușesc știința de carte.

DISPARITIA DO SARULUI CENUSIU! Bobita, detectiv amator..

(CAPITOLUL I: „TELEFOANE IN NOAPTE“) DE GEORGE GOMNESCU

ERA O NOAPTE INFRICOȘETOARE!
TUNETELE BUBURAU, FULGERELE SPINTECAU CERUL DE SMOALĂ, VÎNTUL
VIFIA SINTSTRU, ȘI O CUCUVAI SE VĂTTA DRELUNG, CA O PREVEȘTIRE
MACABRĂ... UN CLODOT ÎNCEPUSE SĂ SUNE DUS ÎN MIȘCARE DE
FURTUNĂ; DOUA DISCI NEGRE MZORLĂTAU DE ACODERIS, PAR UN
CINTE URLA LUGUBRU...
CEASUL DELA STATUFE ADĂTA 3 FĂDĂ UN SFERT; CEL DIN PIAȚĂ
4 ȘI JUMĂTATE, PAR CEASORNICUL DIN GARTERUL GĂRII, 6 DUPĂ
AMRAZĂ. ERA DECI MPEZUL NORTII...
UN LILIAC SPINTECA ÎNTUNERICUL...

ȘI ÎN TIMD CE O
UMBRA CENUSIE
SE STRECURA DE
LINGA ZIDURI...

...BOBITĂ, TINĂR FUNCȚIONAR LA
A.B.C.D.F.S.L. - ORG. COMERCIA-
LĂ LOCALĂ, ERA ÎN PRIMA ZI DE
CONCEDIU ȘI SE DESFĂTA CÎTÎND
LITERATURA LUI FAVORITĂ:
„AVENTURILE LUI
SHERLOCK HOLMES”...

...IAR TIBICĂ, PRIETENUL ȘI COLEGUL
LUI DE BIROU,
ERA TREZIT
DIN SOMN DE
UN TELEFON...

- ALO! EU SINT, VARA TA,
LUMINIȚA SUFLETEL!
CU TATA SE PETRECE CEVA
MISTERIOS!... TE ROG SĂ
FII ÎN 10 MINUTE ÎN
FAȚA A.B.C.D.F.S.-ULUI!

BURMAC, TIBICĂ, VRU SĂ ADDÎNDĂ
O ȚIGĂRĂ CU UNUL DIN CELE 55
(MIN. -38) BEȚE STAS 2627, CARE
ÎN MOD EXCEPȚIONAL NU LUARA
FOC, PROBABIL DIN CAUZA
SITUAȚIEI
ATMOSFE-
RICE.

ADOI ÎMBRĂCÎNDU-SE SE GÎNDI
SĂ DEA UN TELEFON ACĂDĂ LA
UNCHUL LUI, ȘEFUL DE SERVICIU,
SUFLETEL, DAR TELEFONUL NU
RĂSDUNSE.

TIBICĂ ÎȘI LUĂ UMBRELA
ȘI SE AVÎNTĂ ÎN NOAPTEA
INFRICOȘETOARE...

APĂRTAMENTUL LUI SUFLETEL ERA
DUSTU, IAR DIN FERESTRELE
UPTATE DESCHISE VÎNTUL PĂTRUNDEA
ÎN VOIE.
...DE CITEVA ORE ȘEFUL DE
SERVICIU SUFLETEL DISPĂRUSE...

CAP. URMĂTOR:
„UMBRA CENUSIE!”...

AH — ȘAH — ȘAH

c3 c5 7.h4?! (O încercare de
atac prematură) 7... Ng7 8.h5 Cc6
9.Tb1 Dc7 10.Nb2 Nf5 11.d3
7d8 (Amenință c4) 12.c4
e5 13.Nc3 0-0 14. Dd3
b6 15. Dd2 Cd4! (Printr-un
joc simplu negrul a obținut su-
perioritatea în centru, ceea ce-i
va permite să respingă, la mo-
mentul oportun, atacul de flanc
al adversarului) 16.h:g6 1:g6 17.
Nd5+ (Dacă negrul ar fi obli-
gat să joace acum Rh8, atunci
atacul albului ar triumfa. Dar...)
17... T: d5! 18.c:d3 e4! (Clasicul
contraatac în centru) 19.e3 e:
d3! 20.Td1 Cc8+ 21.Rd2 N:
c3+ 22. D: c3 Ne4 23.Th2
Cb4 24.Ch3 b5! 25.Tc1 C:
d5 albul cedează.

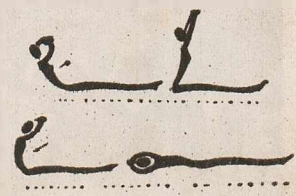
SFATURI PRACTICE

Cînd constatați că nu puteți
dormi normal, nu folosiți prepa-
rate somnifere decât cu avizul
medicului, deoarece riscăți să
vă obișnuiți cu ele. Puteți însă
încerca unul din următoarele
remedii absolut inofensive, care
dau uneori rezultate bune:
● O ceașcă de lapte cald,
îndulcit, înainte de culcare.
● Un măr crud mâncat în pat.
● O plimbare pe jos de o
jumătate de oră, înainte de cul-
care.
● O ceașcă de ceai de tei
îndulcit cu miere.
● Un exercițiu scurt de gim-
nastică a respirației. Adică res-
pirați de 5-10 ori adînc, în fața
ferestrei deschise.
● Pentru durșile mai nervoase se

recomandă comprese fierbinți în
jurul gleznelor.
● Dacă nu aveți un cîntar de
bucătărie și vreți să preparați
mîncăruri sau prăjituri după
rețete precise, folosiți lingura și
lingurița ca unități de măsură,
ținînd seama că o lingură de
supă rasă conține:
15 grame făină
20 grame zahăr pudră
20 grame sare
25 grame orez
15 grame lichid
Iar o linguriță rasă conține:
5 grame făină
6 grame zahăr
6 grame sare
4 grame gris sau lichid
3 grame cafea rîșnită.
De asemenea, cînd vedeți într-o
rețetă indicat: unt de mărimea
unui ou, să știți că înseamnă 50
de grame unt.

● Cînd e cald afară și laptele
are tendința să se taie, adăugați-i
o linguriță de bicarbonat înainte
de a-l pune la fiert. Acesta nu-l
schimbă cu nimic gustul.
● Oceață întreagă necurățată,
pusă în interiorul unei găini
fălate căreia i s-au scos măruntă-
iele, păstrează carnea nealterată
de pe o zi pe alta.
● Cînd vi se pare că înainte
de a o găti, a luat carnea miros,
muați-o în apă clocotită în
care ați atins doi-trei cărbuni.

putin în poziție oblică. Conti-
nuați ridicarea torsului pînă la
poziția perfect verticală față de
picioare și țineți minile coroană
deasupra capului. Porniți miș-
carea înapoi tot ușor, pînă la
poziția inițială.
Repetati de 8 ori acest exerci-
țiu în fiecare dimineață, în
fața ferestrei deschise.

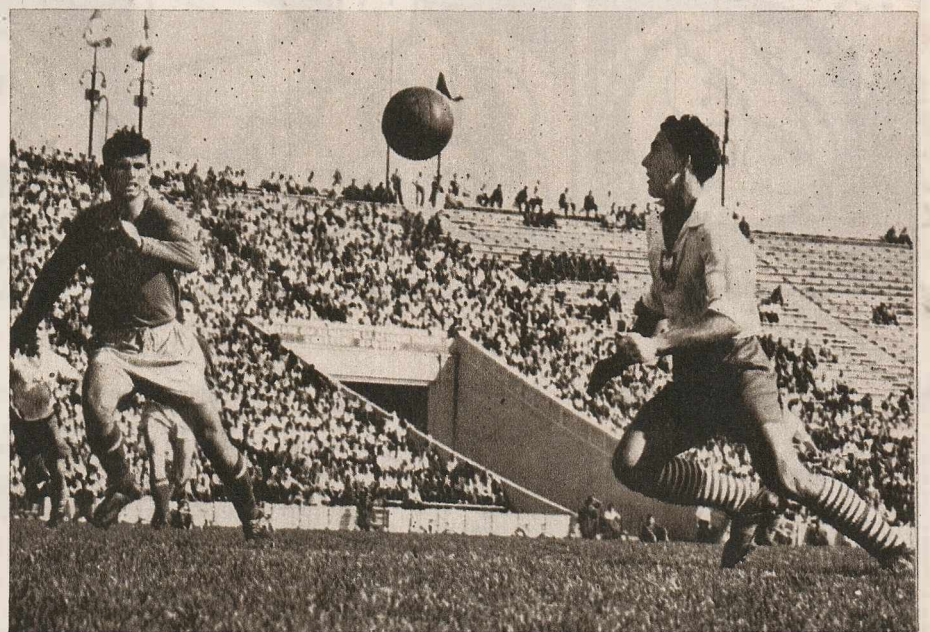

BUCURIA DE A FI CAMPION. În finalele campionatului republican de box metalurgistul Dănilă Done a cucerit titlul la categoria semi-uşoară. După această frumoasă victorie, tovarăşii lui de muncă şi sport îl poartă pe braţe.

CAMPIONATELE INTERNAŢIONALE DE TIR ALE R.P.R. au adunat pe poligonul Turari din pădurea Băneasa sportivi din opt ţări ale Europei şi Asiei. În cadrul primelor întreceri reprezentantul nostru Iulius Piepşa a câştigat proba la pistol liber, realizând cu 561 de puncte şi un nou şi valoros record al ţării.

DOUĂ MECIURI — DOUĂ VICTORII — acesta este bilanţul dublei întâlniri internaţionale de volei dintre echipele de tineret ale Republicii Populare Române şi Republicii Populare Ungare, desfăşurate la 22 septembrie în Bucureşti. În clişeu, una dintre cele mai talentate jucătoare ale noastre din tinăra „promoţie” — Elena Busolcescu (nr. 7) trăgând puternic peste blocajul jucătoarelor maghiare.

AU ÎNVINS, DAR NU AU ARĂTAT TOT CE ŞTIU — aceasta este concluzia noastră după întâlnirea internaţională de fotbal dintre echipele de juniori ale R. P. Române şi R. P. Polone, în care tinerii noştri jucători au învins cu scorul de 4-1. Iată o fază în care au fost surprinşi stoperul Motroc — bine inspirat în această partidă — şi centrul înaintaş al echipei poloneze, Marciniak.

SPORT

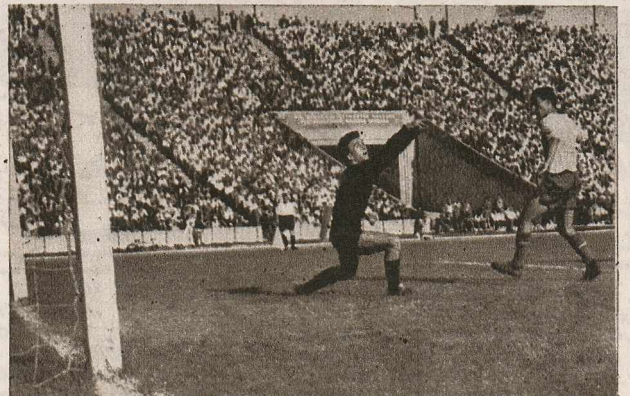
TITUS OZON DESPRE MECIUL DE MINE

Marele şi justificatul interes stărnit de meciul de fotbal dintre echipele R.P. Române şi R.P.F. Iugoslavia, din cadrul preliminariilor campionatului mondial, ne-a îndemnat să ne adresăm jucătorului Titus Ozon, cu rugămintea de a ne împărtăşi părerile sale în legătură cu această partidă. Iată ce ne-a declarat: „Mai întâi, vreau să vă fac o mărturisire. E pentru prima oară când vorbesc despre un meci înaintea desfăşurării lui. Îmi place mai mult să fac analize, decât pronosticuri. E şi mai sigur! Totuşi, pentru că m-aţi întrebat, voi încerca să fac câteva aprecieri înaintea acestui dificil examen al echipei noastre reprezentative.

În totalul meciurilor susţinute în decursul anilor de echipele reprezentative ale României şi Iugoslaviei există un echilibru aproape perfect între numărul victoriilor şi al înfrângerilor, de o parte sau de cealaltă. Este ştiut însă că înfăşurările echilibrate stau întotdeauna sub semnul întrebării. Am auzit, după meciul cu „Szeged”, multe aprecieri greşite în legătură cu potenţialul echipei noastre. E adevărat că, după valoarea individuală a jucătorilor, echipa ar fi putut funcţiona mai bine. Dar oare acesta a fost scopul meciului de verificare: să jucăm în forţă, să luptăm pînă la ultimul efort? Nici nu mai e nevoie de răspuns la o asemenea întrebare.

Pentru obţinerea unei victorii în meciul de duminică noi simţim hotărâţi să facem totul, să luptăm pînă la epuizare. Un mare rol îl va avea însă şi publicul spectator. De obicei tribunele încurajează echipele noastre cînd conduc sau sînt în atac; dar jucătorii vor să fie susţinuţi şi atunci cînd se află în situaţii mai dificile. Să sperăm că jucătorii nu vor dezamăgi tribunele şi tribunele vor încuraja pe cei de pe gazon...”

Acesta e singurul gest pe care a mai putut să-l schiţeze portarul echipei „Szeged”, în faţa mingii trimise cu atîta forţă şi precizie de Titus Ozon, în plasă.

IN JURUL GLOBULUI

GONG!

PUBLICUL APLAUDĂ...

●Ultima premieră a teatrului muncitoresc londonez „Unity”, cu drama „Cvnamida”, ce aparține tînărului scriitor al școlii realiste americane Burt Mar-
nik. Piesa, regizată de Joe Mac Colium, aduce în scenă lumea muncitorilor dintr-o fabrică de produse chimice din Statele Unite și oglindește împotrivirea acestora la fabricarea unor substanțe destructive sortite unui viitor război.

●noua comedie a lui Al. Kornelciuk, „De ce scilpesc stelele”, pe care a înscris-o în repertoriul noii sale stagiuni Teatrul Mic din Moscova. Inscenarea se va datoră regizorului B. Ravenski.
●creația actorului german Willy A. Kleinau de la Deutsches Theater din Berlin, în rolul lui Lear din tragedia shakespeariană. Noua inscenare, apreciată de către presa de specialitate ca deosebit de robustă și dinamică, se datorește lui Wolfgang Langhoff.

●bucuria artistică oferită de teatrul moscovit al Comsomolului, amatorilor de teatru din Chișinău. Turneul făcut la sfîrșitul verii a ocazionat prezentarea citorva piese din repertoriul, susținute de artista poporului Serafima Birman, de artistul emerit B. B. Vsevolodov și de ceilalți membri ai colectivului moscovit.

●Invitația făcută de teatrul „Maxim Gorki” din Berlin, regizoarei engleze Joan Littlewood, directoarea teatrului „Workshop”. Ea va monta în prima parte a stagiunii piesa scriitorului Evan Mac Coll „Ramura de măsline”.

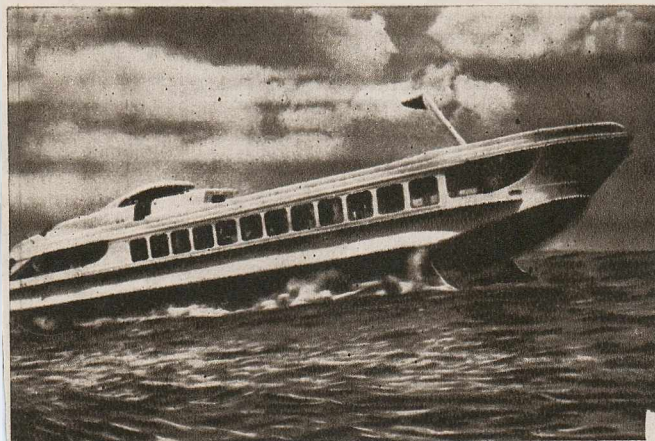
PUBLICUL CRITICĂ...
●slaba regie a piesei lui Shaw „Major Barbara”, prezentată la New-York acum citva timp. Acuzatia se îndreaptă împotriva cunoscutului actor Charles Laughton, care a realizat un foarte bun rol, dar a neglijat total crearea ambianței cerute de piesă, ca și îndrumarea restului ansamblului.

●slăbiciunea a două lucrări dramatice recent prezentate în Uniunea Sovietică: „Pasager de tranzit” de Sinov și Zolotarevski și „Micuța draguță” de Bagmut și Sokol. Într-o analiză făcută de colegiul Ministerului Culturii din U.R.S.S. s-a subliniat lipsa de valoare artistică și ideologică a acestor piese.

●trista reintrare în teatru a unei foste celebrități a scenei ecranului german, Liiane Haid. Ea a fost nevoită să apară pe scena unui cabaret periferic din Hamburg, cu un program de cîntece format din fostele ei succese de acum 25 de ani.

●dezinteresul oficialității italiene față de mișcarea teatrală. Ceea ce a dus la dizolvarea celor mai multe companii și la plecarea peste graniță a unui mare număr de actori italieni.

GONG!

MOTONAVA ZBURĂTOARE. O nouă realizare a uzinei „Krasnoe Sormovo” din Gorki (U.R.S.S.) este rapidă motonava „Racheta”, destinată transportului fluvial. I se spune și „înaripată”, nava fiind prevăzută, atât la prova cît și la pupă, cu niște aripi originale care, în momentul punerii în mișcare a vasului, îl ridică deasupra apei, dînd călătorilor impresia că zboară. Aceasta reduce considerabil rezistența apei și permite o viteză sporită de 60-70 km pe oră.

ACUM 50.000 ANI... Auto-ru' acestui „tablou” reprezintă trei femei dansînd a rămas anonimi. Se presupune că a trăit acum circa 50.000 ani și că a locuit în peștera Minatenda, din partea de răsărit a Spaniei, pe ai cărei pereți și-a realizat „opera”...

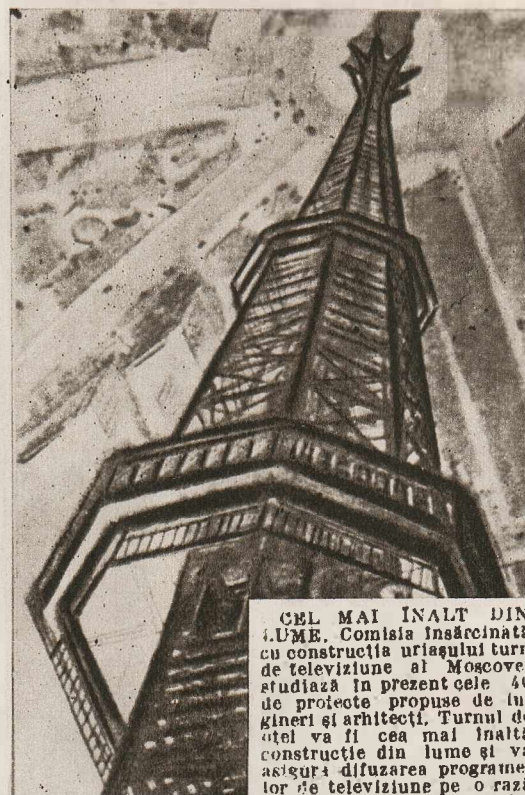

...now in **4 Colours!**

Andrex

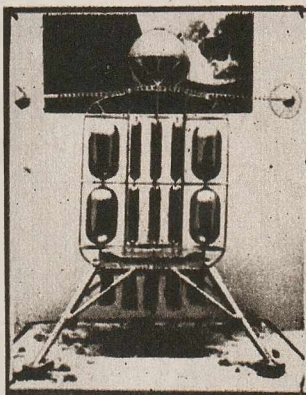
CUM SĂ DEVII UN CRIMINAL PERFECT? Acesta este titlul „educativ” al unui nou film realizat pentru televiziunea britanică. În acest scop, secretara regizorului a venit să se „documenteze” în muzeul în care sînt expuse figurile de ceară ale tuturor marilor criminali. Fără îndoială că filmul va contribui la îmbogățirea rapidă a colecției muzeului...

CEL MAI ÎNALT DIN LUME. Comisia însărcinată cu construcția uriașului turn de televiziune al Moscovei studiază în prezent cele 40 de proiecte propuse de ingineri și arhitecți. Turnul de oțel va fi cea mai înaltă construcție din lume și va asigura difuzarea programelor de televiziune pe o rază de mai multe sute de kilometri. Iată schița unuia din proiecte.

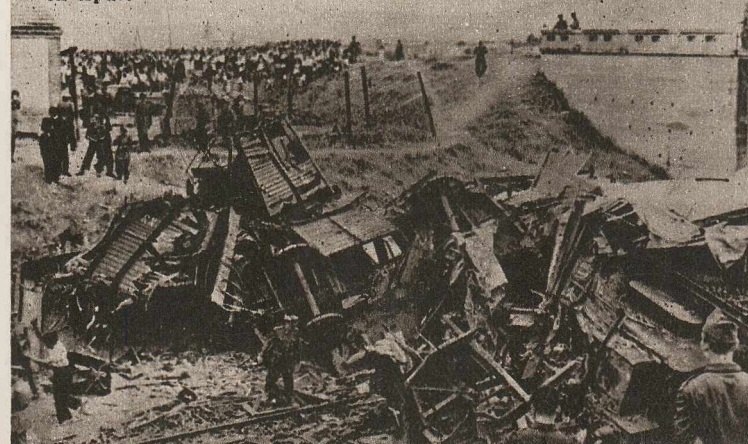
„CIVILIZAȚIE”. În săptămînalul englez de mare tiraj „News of the World” a apărut următorul anunț:
„Cea mai bună hirtie de toaletă a civilizației noastre, ANDREX. Acum, în patru culori - u-mă-nița, trandafir, agliciu și origă... ANDREX este admirat, deși despre aceasta nu se vorbește”.

MODELUL ESTE GATA! Strana construcție din fotografii reprezintă modelul unei rachete pentru zborul în Lună. El a fost prezentat, alături de alte nenumărate modele și machete, la recenta expoziție a rachetelor prezentului și viitorului, care a avut loc la Praga.

URSUL LA DENTIST s-ar putea intitula acest moment fotografic, în care chirurgul veterinar italian Tagliavino extrage dîntele dureros al ursului Micky de la circul „Orfeu” din Legnano. După cum se vede, operația extracției este efectuată prin grații; nu de alta, dar dentistul prevăzător a lînut și-și apere propria dantură de furia „pacientului” din cușcă.

CU 22 MORȚI ȘI 58 RĂNIȚI s-a soldat catastrofa de cale ferată de la Villaverde, în apropiere de Madrid. Una din numeroasele catastrofe feroviare ce se țin lînt în Apus.

UZINELE GH. GHEORGHIU DEJ
BAIA - MARE

CONCURS ÎN HALATE ALBE

Pe Stadionul Tineretului din Capitală a avut loc duminică și luni cel de-al III-lea Concurs republican al grupelor sanitare ale Crucii Roșii din R.P.R. Timp de două zile, în fața unei numeroase asistențe s-au întrecut 18 grupe sanitare, cele mai bune din țară. Primul loc a fost ocupat de grupa sanitară de cartier 109 (raionul Lenin, București), urmată de grupele uzinelor „Gheorghe Gheorghiu Dej” din Baia Mare și „1 Mai” din Ploești. Iată câteva aspecte de la acest interesant concurs.

1) În mijlocul grupei sanitare a uzinelor „Gheorghe Gheorghiu Dej” din Baia Mare au sosit oaspeți dragi: conducătorii ni partidului și ai statului, în frunte cu tovarășii Gheorghe Gheorghiu Dej, dr. Petru Groza și Chivu Stoica.

2) Asistența în timpul desfășurării concursului.

3) Demonstrează grupele din raionul Tudor Vladimirescu.

4) Reprezentanții celor trei grupe câștigătoare au primit distincții.

5) Smeu Durie, cea mai tânără dintre membrele grupei 109.

